

ምዕራፍ 5

በጥምቀት መዳን

ሰዎች በምድር ላይ እየበዙ ሲሄዱ ሴቶች ልጆች ተወለዱላቸው። የእግዚአብሔር (ሐዘን) ወንዶች ልጆች የሰዎችን ሴቶች ልጆች ውብ ሆነው አዩላቸው፤ ከመካከላቸውም የመረጧቸውን አገቡ። እግዚአብሔርም (ሀይ) "ሰው ሚቶ ስለ ሆነ መንፈሴ እያዘነ ከእርሱ ጋር ለዘላለም አይኖርም፤ ዕድሜው 120 ዓመት ይሆናል" አለ።

የእግዚአብሔር (ሐዘን) ልጆች የሰዎችን ሴቶች ልጆች ተገናኝተው ልጆች በወለዱ ጊዜም ሆነ ከዚያም በኋላ ኔፈሊም የተባሉ ሰዎች በምድር ላይ ነበሩ። እነርሱም በጥንቱ ዘመን በጀግንነታቸው ከፍ ያለ ዝና ያተረፉ ናቸው።

እግዚአብሔር (ሀይ) እምላክ የሰው ዐመፅ በምድር ላይ የበዛና የልብም ሐሳብ ዘወትር ወደ ከፋት ብቻ ያዘነበሰ መሆኑን ተመለከተ። እግዚአብሔር (ሀይ) ሰውን በምድር ላይ በመፍጠሩ ተጸጸተ፤ ልቡም እጅግ እዘነ። ስለዚህም እግዚአብሔር (ሀይ) "የፈጠርሁትን የሰው ዘር ከምድረ ገጽ አጠፋለሁ፤ ከሰው እስከ እንስሳ ሰምድር ላይ ከሚሳቡ ፍጡራን እስከ ሰማይ ወፎች አጠፋለሁ፤ ስለፈጠርኋቸው ተጸጸቻለሁና" አለ። ኖጎ ግን በእግዚአብሔር (ሀይ) ዘንድ ሞገስን አገኘ። የኖጎ ታሪክ እንደሚከተለው ነው፤ ኖጎ በዘመኑ ከነበሩ ሰዎች ሁሉ ይልቅ ጻድቅና ከበደል የራቀ ሰው ነበር፤ አካሄዱንም ከእግዚአብሔር (ሐዘን) ጋር አደረገ። (ዘፍ. 6:1-9)

እግዚአብሔር ኖጎን በመርከቧ ውስጥ ከእርሱ ጋር የነበሩትን የዱርና የቤት እንስሳት ሁሉ አሰበ። (ዘፍ. 8:1)

በሰባተኛው ወር፤ በዐሥራ ሰባተኛው ቀን መርከቧ በእራራት ተራሮች ላይ ዐረፈች። ውሃው እስከ ዐሥረኛው ወር ድረስ እየቀነሰ መጣ፤ በዐሥረኛው ወር፤ በመጀመሪያው ቀን የተራሮቹ ጫፎች ታዩ። (ዘፍ. 8:4-5)

ኖጎ በተወለደ በ601ኛው ሃመት፤ በመጀመሪያው ወር፤ ከወሩም በመጀመሪያው ቀን ውሃው ከምድር ላይ ደረቀ። ኖጎ በመርከቡ ላይ ያለውን ከዳን እንሥቶ ተመለከተ፤ የመሬቱም ገጽ እንደ ደረቀ አየ። በሁለተኛው ወር፤ በሃያ ሰባተኛው ቀን ምድሪቱ

መሉ በሙሉ ደረቀች። ከዚያም አግዚአብሔር (ሐዘን) ኖጎን እንዲህ አለው፤ "እንተና ሚስትህ፤ ልጆችህና የልጆችህ ሚስቶች ከመርቧ ውጡ። እንዲዋላዱ፤ እንዲራቡና በምድር ላይ እንዲበዙ፤ ከእነዚህ ጋር ያሉትን እንስሳትና በምድር ላይ የሚሳቡ ሕያዋን ፍጡራንን ሁሉ ይዘሃቸው ውጣ" (ዘፍ. 8፡13-18)።

ከዚያም ኖጎን በአግዚአብሔር (ሐዘን) መሠረዋ ሠራ፤ መሠረዋ ያው ላይ ገጹኑ ከሆኑት እንስሳት ሁሉ፤ እንዲሁም ገጹኑ ከሆኑት ወፎች የሚቃጠል መሥዋዕት አቀረበ፤ "አግዚአብሔርም (ሐዘን) ደስ የሚያሰኘውን መዐዛ አሸተተ፤ በልቡም እንዲህ አለ፤" ምንም እንኳ ሰው ገና ከልጅነቱ ጀምሮ ሐሳቡ ወደ ከፋት ያዘበል ቢሆንም በእርሱ ምክንያት ሁለተኛ ምድርን አልረገማትም፤ አሁን እንዳ ደረግሁት ሕያዋን ፍጡራንን ዳግመኛ አላጠፋም። (ዘፍ. 8፡20፤ 21)

እነዚህ በወህኒ የነበሩት ነፍሳት ቀድሞ በኖን ዘመን መርከብ ሲሠራ አግዚአብሔር በትዕግሥት ደጠብቃቸው የነበሩ እምቢተኞች ናቸው፤ በውሃ የዳኑት ጥቂት፤ ይኸውም ስምንት ሰዎች ብቻ ነበሩ። ይህም ውሃ አሁን የተምቀት ምሳሌ ሆኖ ያድናችኋል፤ ይህም የሰውነትን እድፍ በማስወገድ ሳይሆን በገጹኑ ጎሊና በአግዚአብሔር ፊት የሚቀርብ መማፀፍ ነው፤ የሚያድናችሁም በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ እማካይነት ነው። (ዘፍ. 4፡20፤ 21)

የመን የተጠመቀ ደድናል። (ማር. 16፡16)

የኖጎን መርከብ ታሪክ ሁላችንም እናውቀዋለን። በሰዚህ አሁን በታሪኩ ውስጥ የምናገኘውን ቁም ነገር መማር ነው የሚያስፈልገን። የደነታችንን ጉዳይ፤ መጽሐፍ ቅዱስ ከተለያዩ አቅጣጫዎች ያቀርብልናል። እንዳንዶቹ፤ በአግዚአብሔር ፊት በላለን ስፍራ፤ እንዳንዶቹ፤ በአግዚአብሔር ዘንድ ለላገኘው ተቀባይነት፤ እንዳንዶቹ፤ ከአግዚአብሔር ጋር ለላለን ጉባረት፤ እንዳንዶቹም፤ በዚህ ዓለም ለላለን ስፍራ ይናገራሉ። ይህ ሁሉ ውስብስብ ሊመስል ይችላል፤ ስለ ሆነም ግልጽ ለማድረግ እንዳንድ ማብራሪያዎችን መጠቀም ይመረጣል።

የተለያዩ የደነት መግለጫዎች

በዘፍጥረት 3 የተጠቀሰው የቆዳ ልብስ - "አግዚአብሔር አምላክ (ሐዘን) ከቆዳ ልብስ እዘጋጅቶ እዳምንና ሚስቱን አለበሳቸው" የሚለው ዐረፍተ ነገር ደነትን ይገልጻል (ቁ. 21)። ነገር ግን የቱን ዐይነት የደነት ሁኔታ ነው የሚወከለው? እኛ ሰዎች እንዴት በአግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት እንደምናገኝ ያሳየናል።

በዘፍጥረት 4 የተነገረው የአቤል መሥዋዕትም የደነትን እንድ መልክ ይገልጻል። በተመሳሳይ ጊዜ የቃየን መሥዋዕት በአግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት አጥቷል፤ የአቤል መሥዋዕት ግን ተቀባይነት አግኝቷል። ይህ የሆነበት ምክንያት ቃየን የራሱ የሆነውን ሲያቀርብ አቤል ግን የአግዚአብሔር የሆነውን ሰላቀረበ ነው - ያውም የሰርየት በግ። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተጠቀሱ ትክክለኛ መሥዋዕቶች ሁሉ አግዚአብሔር እኛን ሰዎችን የመቀበሉ ነጻነታቸው ናቸው። ለምሳሌ፤ በሉቃስ 15 ላይ ያለው የጠፋው ልጅ ታሪክ፤ አግዚአብሔር ንጢላተኛን መቀበሉን የሚናገር ነው። የኤፌሶን የመጀመሪያ ምዕራፍ አግዚአብሔር በውድ ልጁ በኩል እንደ ተቀበለን ይዘግባል (1፡6)። በተመሳሳይም፤ በዘፍጥረት 4ኛው ምዕራፍ በቃየንና አቤል ትረካ ውስጥ፤ አግዚአብሔር ሰዎችን የተቀበለበትን፤ የደነት መልክ ይጠቁመናል። በዘፍጥረት 5 የተነገረው የሄኖክ ንጥቀት እንኳ ሳይቀር የአግዚአብሔርን ድነት - ይኸውም፤ በሞት ላይ ድል አድራጊ የመሆኑን ገጽታ ይገልጻል።

እንግዲህ ዘፍጥረት 3 የአግዚአብሔርን ድነት እንድ የከበረ ገጽታ - መጽሐፍ ቅዱስ በሌላ ቦታ ጽድቅ (justification) የሚለውን ያቀርብልናል። ዘፍጥረት 4 አግዚአብሔር ሰውን መቀበሉን ይገልጻል። ዘፍጥረት 5 ደግሞ የሞትን ድል መነሣት ጉዳይ ትኩረት ሰጥቷል። በዘፍጥረት 6 ያለው የኖን መርከብም፤ ከዘፍጥረት 3፤ 4 እና 5 የተለየ የደነት ሥዕል ፍንትው አድርጎ ያሳየናል። ክርስቲያን አግዚአብሔር ከኮነው ነገር ሁሉ እንዴት ነጻ መውጣት ይችላል? ለአግዚአብሔር ፍርድ ከተጠበቀ ነገር እንዴት ማምለጥ ይችላል? አግዚአብሔር ያዘጋጀልንን ድነት በመቀበል፤ እንዴት ከአግዚአብሔር ፍርድ እና ኩነቱ ነጻ እንደወጣን ማየት አለብን።

ንጢላት የተለያዩ ገጽታዎች አሉት። በዘፍጥረት ምዕራፍ 3 ላይ የተገለጸልን ንጢላት በአግዚአብሔር ላይ የተሠራ ንጢላት ነው - በፊቱ ንጢላት መሥራት እና በእርሱ ላይ የማመል ንጢላት። ከዚህም የተነሣ፤ ለው በአግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ያገኘ ዘንድ፤ እንዲህ ዐይነቱ ንጢላት አግዚአብሔር ባዘጋጀው የቆዳ ልብስ እንዴት መሸፈን እንዳለበት በዚያው ምዕራፍ ተዘግቦልናል። በተመሳሳይ መልኩ በምዕራፍ 4 የተዘገበው ንጢላት በአግዚአብሔር ላይ የተሠራ ንጢላት ነው፤ ነገር ግን ለው አጠገቡ ባለው ሌላ ሰው ላይ ያደረገውም ጭምር ነው። ቃየን ወንድሙን የመግደል ንጢላት ሠርቷል። ሁለቱን ዐይነቶች የአግዚአብሔር ትእዛዛት ተላልፏል፤ እነርሱም "አምላክህን አግዚአብሔርን (ሐዘን) በፍጹም ልብህ፤ በፍጹም ነፍህ፤ በፍጹም ገደህ ውደድ" እና "ባልገጀሪህን እንደ ራሱ ውደድ" የሚሉት ናቸው። ሰው በአግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ያገኘ ዘንድ ለእንዲህ ዐይነት

ጎጠላት መሥዋዕትን ማቅረብ ያስፈልጋል። በሰው ላይ የተፈጸመ ጎጠላትም አንኳ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ለማግኘት ሲባል መንጻት አለበት፤ ለሊያ ጎጠላቱ ባለበት ይቀራል። በድጋሚ በዘፍጥረት 5 ያለው ጎጠላት እግዚአብሔርን የመርሳት ጎጠላት ስለ ሆነ ከሳይ ከተጠቀሰው ጎጠላት የተለየ ነው። በዚህ ወቅት ሰዎች እግዚአብሔርን በጣም ችላ ብለው በራሳቸው ፈቃድ የሚመለሱ ነበሩና። የራሳቸውን ማእድ ይቆርሳሉ፤ ውሎአቸውንም ደስ እንዳሰኝቸው ያሳልፋሉ። በዚያን ጊዜ እንደ ሰው ብቻ - ሄኖክ - አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር አደረገ። ዓለም ሁሉ እግዚአብሔርን ስላልፈለገ ምውት ነበር። ነገር ግን፤ ሄኖክ ሞትን እንዳያይ እግዚአብሔር ከዚህ ምውት ዓለም ፈጽሞ ተቤኸቶታል። የምዕራፍ 5 ጎጠላት የብዙኀን ጎጠላት ሆኖ ሳለ፤ በምዕራፍ 6 የተገለጸው ጎጠላት ደግሞ፤ በጎጥ የተሠራ ጎጠላት ነው። ይህ እንደ አንድ ቅንጽ አካል የሰው ዘር 'ትዕይንት' ናለም። በእግዚአብሔር ላይ የፈጸመው ጎጠላት ነው። ማእቀፉ መላው ዓለም ስለ ነበር፤ እንዴት ዓለም ሁሉ በእግዚአብሔር ላይ ጎጠላትን እንደ ሠራ ዘፍጥሯት 6 ይነግረዋል።

የጥፋት ውሃ ፍርድ

በምዕራፍ 6 መከፈቻ ላይ የወደቁ መላእክት ከወደቁ ሰዎች ጋር ጎጠላትን ሲሠሩ እናገኛለን። እዚህ ያሉት "የእግዚአብሔር ወንዶች ልጆች" የወደቁ መላእክት ሲሆኑ፤ "የሰው ሴቶች ልጆች" የተባሉት ደግሞ የወደቁ የሰው ልጆች ናቸው። ሁለቱም በእግዚአብሔር የተፈጠሩ እና መንፈስ ያላቸው ናቸው። ነገር ግን ጎጠላት ለመሥራት ራሳቸውን ሲያጣምሩ፤ ዓለም ወደ ፍጻሜ ለመምጣት ተገዶ ነበር። በመጀመሪያው ዓለም በሰማየ ሰማያት ጎጠላትን የሠሩ መላእክት ናቸው፤ በሁለተኛው ዓለም በምድር ላይ ጎጠላትን የሠሩ ሰዎች ናቸው። በአንድ ላይ ጎጠላት ሲሠሩ ደግሞ፤ መጨረሻው መቃረብ የማያጠያይቅ ነበር። ጎጠላተኛ መላእክትና ጎጠላተኛ ሰዎች በጥቂት ጊዜ ውስጥ በእግዚአብሔር ይፈረድባቸዋል። መልካምም ቢያደርግ ከፋ፤ ሰው ያው ሥጋ ነው፤ አሁን ግን በተለይ ሁኔታ ሰው 'ሥጋ' ሆነ። ስለዚህ፤ እግዚአብሔር ከሰው ጋር ለዘለዓለም መታገል የለበትም። የእግዚአብሔር መንፈስ አስቀድሞ ከሰው ጋር ታግሎአል፤ ሰው ግን አሁንም የእግዚአብሔርን ድምፅ ለመስማት እምቢ ብሏል። ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ ሰውን ትቶታል። በሌላ አባባቢ፤ ሰው ሥነ-ምግባሩ እጅግ ስላፈነገጠ የእግዚአብሔር መንፈስ ከእርሱ ጋር ዳግም መታገል አልቻለም፤ ማለትም መንፈስ ቅዱስ እንኳ ሊለውጠው አልቻለም። ከዚህም የተነሣ፤ መንፈስ ቅዱስ ወደ ጌላ ተመለሰ ዓለምንም ለፍርድ ተወው።

እባካችሁ፤ ዛሬ እናገኙ የለበላችሁት ሥጋ በኖን ዘመን ያሉ ሰዎች ከለበሱት ሥጋ በምንም የተሻለ እንዳልሆነ ግልጽ ይሁንላችሁ። ሥጋችን ከነ ከፋ ምጥቁፍ መሻቱ እንዲሰቀል ካልፈቀደን በቀር፤ መንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ ለመሥራት ይቸገራል። መንፈስ ቅዱስ ልክ እንደ ኖን ዘመን ሁሉ ዛሬም ሰው እንዲሻሻል የማሳመን መከራ አያደርግም፤ እርሱ ሰዎችን ከማረም ያለፈ ነውና። ዛሬ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ፤ ሰዎች ዳግመኛ እንዲወለዱ ማግኘት ነው። ሥጋ ጎጠላትን ከማድረግ በቀር ሌላ ምንም ሥራ የለውም፤ ከእግዚአብሔር የተወለደ ብቻ መልካም የሆነውን ሁሉ ማድረግ ይችላል። ዳግም ውልደት እንባን ማፍሰስ፤ መናገዝ ወይም መቅናት አይደለም፤ ጥሩ የቤተ ክርስቲያን ለባል መሆን፤ መጽሐፍ ቅዱስ ማንበብ እና መጻለይም አይደለም፤ ዳግም ውልደት አዲስን ሕይወት ከላይ - ከራሱ ከእግዚአብሔር መቀበል ነው። በእጭሩ ዳግም ውልደት ሁለተኛ መወለድ ነው።

ዓለም በጎጠላት ስለ ተሞላች፤ መንፈስ ቅዱስ ሥራውን ከመጀመሩ በፊት የሆነ ነገር መደረግ አለበት። እግዚአብሔር ይህ የመጀመሪያ ነገር ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስን ወደዚህ ምድር መላክ ነው። ሰው እንድ ጊዜ ጎጠላት ሠርተክል፤ ስለዚህም በቅድሚያ መንፈስ ቅዱስ ሳይሆን ጌታ ኢየሱስ ነው መምጣት ያለበት። መንፈስ ቅዱስ ቀድሞ ቢመጣ፤ ምንም ማድረግ አይችልም። ጌታ ኢየሱስ ከፍርድ ቤታች ያለውን ጎጠላተኛ ከዋጀ በኋላ ብቻ ነው መንፈስ ቅዱስ መሥራት የሚችለው። በመሆኑም፤ በሁለቱ ወንጌል ምዕራፍ 15 ከሚገኙ ብዙ ምሳሌዎች የመጀመሪያው የጠፋውን በግ የሚፈልግ የበተች እረኛ - ጌታ ኢየሱስ ነው። ሁለተኛው ምሳሌ ደግሞ የጠፋባትን የብር ሳንቲም ፍለጋ ቤቷን የምትጠርግን ሴት - መንፈስ ቅዱስን ያሳያል። ያለ ክርስቶስ ቤዝዎታዊ ሥራ መንፈስ ቅዱስ ምንም መሥራት አይችልም። የክርስቶስ ሥራ ሳይፈጸም ቢቀር ኖሮ፤ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ አይጀምርም ነበር። ነገር ግን የክርስቶስ ሥራ ቀድሞውን ስለ ተሠራ፤ አሁን መንፈስ ቅዱስ መሥራት ይችላል። በዚህ መሠረት፤ በዘፍጥረት 6 ስለ ማዳን ሥራ በጥልቀት እናያለን። በመቀጠልም በዘፍጥረት 8 ውስጥ የመንፈስ ቅዱስን ሥራ የሚገልጥ እርግብ እንመለከታለን።

"ሰውን ሁሉ ላጠፋ ነው፤ ምድር በሰው ዐመፅ ስለተሞላች በእርግጥ ሰውንም ምድርንም አጠፋለሁ" (ዘፍ. 6:13)። ዓለም እንዳመፀችና በጎጠላት እንደ ተሞላችና እንደ ተበከለች እግዚአብሔር ተመለከተ። ስለዚህም ፍጻሜዋ መድረሱን ተናገረ። ሁሉንም ነገር ወደ ፍጻሜ ከማምጣት ሌላ ምንም መንገድ የለም። እግዚአብሔር ሁሉንም ፈረደባቸው፤ እካላቸውንም አጠፋ - ሰዎችን እና ሕይወት ያላቸውን ነገሮች ሁሉ በጥፋት ውሃ አጠፋቸው።

ብዙ ክርስቲያኖች ይህች ዓለም በእግዚአብሔር ፊት ያላት ቦታ ምን እንደ ሆነ አያስተውሉም። ዛሬ ወንድሞችና እንቶች ከዓለም ተለይቶ ስለ መውጣት በጥብቅ ይመክራሉ፤ ሆኖም ጉዳዩ ልክ የፎኮሌት ቁራጭን ከሕየን ልጅ እና ነጥቅ የመውሰድ ያህል ከባድ ነው። ክርስቲያኖች ዓለም በእግዚአብሔር ፊት ያላትን ሰፍራ ካለመረዳታቸው የተነሣ ጉዳዩ ከባድ ሆኗል። ልክ ንጠላት ቡድኖችና ግላዊ ገጽታ እንዳለው ሁሉ ደካማ ግላዊ ገጽታ ብቻ ሳይሆን፤ ቡድኖቹ ገጽታም እንዳለው አንረዳ። ጌታ ኢየሱስን በቀራንዮ የሰቀሉት አይሁድ ብቻ ሳይሆኑ ዓለም በሙሉ ነው። ከእግዚአብሔር ጋር የተጣሉት አይሁዶች ብቻ አይደሉም፤ በዓለም ውስጥ ያለውን እያንዳንዱን ነገር ሁሉ ያካትታል።

ለምሳሌ፤ በሁለት አገራት መካከል የተፈጠረን ጠላትነትን እንመልከት፤ ግላዊ ነው ወይስ ብዙሃዊ ጥል፤ በእርግጥ ግላዊ ጉዳይ ሊሆን እንደማይችል እናውቃለን። ከሁለቱ በአንዱ አገር ያለ አንድ ሰው በተቃራኒው አገር ያለውን ሌላ ሰው በአግባቡ ቢያስተናግድ፤ ግላዊ ንብረት ሊባል ይችላል። የሁለት አገራት ጥል ግን አንድ ወይም በርካታ ግለሰቦች በሌላው አገር በሚገኙ አንድ ወይም በርካታ ግለሰቦች ላይ ጥሩ ወይም መጥፎ ነገር ስለ ማድረጋቸው አይደለም ቅጥ፤ ለምሳሌ በጠላት አገር በሚኖሩ አንድ ወይም ብዙ ሰዎች ሳቢያ ወላጆቹ በተገደሉበት በአንድ ግለ ሰብ ምክንያት የሚከሰት ጥላቻም አይደለም። ይልቁንም አገር በሙሉ በጠላትነት መቆሙ (መሰለፉ) ነው። ይህ በአገራት መካከል ያለ ደምሳሳዊ ጥል ነው። ስለዚህ - አንድ እግዚአብሔር ጠላት አየተነረ ያለው - አንድ ሰው ሳይሆን ዓለምና መዋቅሩ በሙሉ ነው፤ ባሕሏ፤ ወጻዩ አሠራሩ ሁሉ ሳይቀር። እኔ እና እናንተ የዚህ ዓለም መዋቅር አካል እስከሆንን ድረስ፤ ነጻ መውጣት የሚያስፈልገን፤ የእግዚአብሔር ጠላቶች ነን። ይህን ኩነረዳን በኋላ፤ እኔ እና እናንተ ሰዎች እንዲሻሻሉ ወይም እንዲለወጡ ማድረፈር የለብንም፤ ይህ ጥቅም አልባ እንደ ሆነ እናውቃለንና። በእግዚአብሔር አተያይ፤ ጠቅላላው የዓለም አሠራር - ትዕይንት ዓለሙ ራሱ - የተጠበቀ ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር ከዚህች ዓለም ጋር፤ ይህች ዓለምም ከእግዚአብሔር ጋር ተጣልተዋል። ዓለምን የሚወዱ ሁሉ እግዚአብሔርን አይወዱም፤ የእግዚአብሔርም ፍቅር በልባቸው ሊሆን አይችልም። ዓለምን ወዳጅ ያደረጉ ሁሉ በባሕርያቸው የእግዚአብሔር ጠላቶች ናቸው። እግዚአብሔር ጉዳዩን የሚመለከትበት ትክክለኛ መንገድ ይህ ነው።

አንድ ነገር ልጠይቃችሁ፤ ከሲኦል፤ ማለትም ከላላት ባሕር መዳን ትፈልጋላችሁ፤ ሁላችንም ከእንዲህ ዐይነቱ ፍጻሜ መዳንና ወደ ላዲስቱ ሊዩሩሳሌም መግባት እንደምንፈልግ አምናለሁ። ብዙዎች ለመዳንና ወደ

መንግሥተ ሰማያት ለመግባት ተስፋ ያደርጋሉ። በመጽሐፍ ቅዱስ፤ ይህ የድኑት ገጽታ፤ መጽደቅ እና በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ማግኘት ይባላል። ሆኖም በመጽሐፍ ቅዱስ ከዓለም ነጻ መውጣት የሚባል የድኑት ገጽታ አለ። በእርግጥ ከዓለም ነጻ መውጣት እና ከእሳት ባሕር ነጻ መውጣት ኩታ ገጠም ዝልቀት አላቸው።

መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር አንድን ሰው፤ ይኸውም ኖሃን ብቻ እንዳገኘ ይነግረናል። የመጀመሪያው አዳም ወደቀ እና ወደ ፍጻሜው መጣ። ከአርሱ ጋር ምንም ሊያደረግ አይችልም። ስለዚህ እግዚአብሔር ሌላ ሰው አገኘ፤ ይህም ሁለተኛ ሰው ኖሃ ነበር። ኖሃ በእግዚአብሔር ተቀባይነት አገኘ፤ የክርስቶስም ምሳሌ ሆኖ እንሰገላለን። ሰዎች ከዓለም እንዲድኑ እግዚአብሔር የድኑትን መንገድ በእርሱ በኩል አዘጋጀ። እግዚአብሔር በፋረር እንጨት መርከብ እንዲሠራና ሕይወት ያላቸው ፍጥረታትን፤ ወፎችን፤ ከእያንዳንዱ የእንስሳ ወጥ፤ በምድር ላይ ከሚሳቡ ፍጥረት ሁሉ እንስትና ተባዕት እያደረገ በየወገኖቻቸው ወደ መርከቡ እንዲያስገባቸው አዘዘው። ከዚያም ምድር ሁሉ እስኪጠቅሳቅ ድረስ ዝናብ እንዲጥል አደረገ። እነዚህ ነበሩ የዳኑት፤ መርከቡ ውስጥ በመግባት ከዓለም ነጻ የወጡት ናቸው። እነዚያ ከዓለም ነጻ የወጡ ሰዎች ናቸው ከጥፋት ውሃ የዳኑት። ስለዚህ በተመሳሳይ መልኩ፤ ከዓለም ነጻ የወጣ ሁሉ ከእሳት ባሕር ድኗል። ወደ ሲኦል የሚገቡት ንጠላተኞች ሳይሆኑ የዚህ ዓለም ሰዎች በሙሉ ናቸውና። ብዙ ጊዜ ሰባኪዎች ንጠላተኞች ወደ ሲኦል ይገባሉ ይላሉ፤ ነገር ግን ዓለም ሁሉ ወደ ሲኦል ይገባል ቢሉ ይሻላል። የዚህ ዓለም ከሆነት እንደ አንዱ ከሆናችሁ፤ ፍጻሜያችሁ ሲኦል ነው።

በአንድ ወቅት በጀልባ ሰጻዝ አንድ ሰው አገኘሁ። "ምን ዐይነት ሰዎች ናቸው ወደ ሲኦል የሚገቡት?" ሲል ጠየቀኝ። "ልክ አንድ እንተ ዐይነት ሰዎች ወደ ሲኦል ትገባላችሁ" ነበር መልሴ። የሰው ዘር በሙሉ ሲኦል ስለሚገባ ነው ይህንን ያልኩት። መዳን ማለት ከሚጠፋው ፊደሬሽን መዳን ማለት ነው። ምንም እንኳን ሁላችንም ወንጀለኞች ባንሆንም ሁላችንም ንጠላተኞች ነን፤ መጽሐፍ ቅዱስ ሰው ሁሉ ንጠላኛ መሆኑን ይነግረናል። እኔና እናንተ ንጠላት አልሠራን ወይም የተወሰነ ሕግ አልተላለፍን ይሆናል፤ ይህ ወንጀለኛ ለያደርገን ቢችል እንጂ ከንጠላተኛነት ሊሰውረን አይችልም። ከዓለም መዳን በእግዚአብሔር ፍርድ ቤታች ካለው ዓለም መዳን ነው።

የመርከቡ ድኑት

በጥፋት ውሃው ጊዜ፤ ኖሃና እና ሌሎቹ ሕይወት ያላቸው ፍጥረታት ወፎች፤ የተለያዩ እንስሳት እና በምድር ላይ የሚሳቡ ፍጡራን ከጥፋት

ድነዋል። ኖኅ እና መርከቡ ሁለቱም የአዳኙ ምሳሌዎች ናቸው። ነገር ግን ኖኅ የእግዚአብሔር ልጅ ምሳሌ ሲሆን፤ መርከቡ የሰው ልጅ ምሳሌ ነው። ምክንያቱም መርከቡ የተሠራው ከጎፈር ዕንጨት ነው፤ ይህም የጌታ ኢየሱስን የሰውነት ባሕርይ ይወካል። ከዓለም የዳኑትም እነዚያ ከጥፋት ውሃ የዳኑት ናቸው። ልክ የታላቁ ቀለያት ምንጮች እንደ ተነደሉ እና የሰማያት መስኮቶች እንደ ተከፈቱ፤ ሁሉ እንደ ወይም ሁለት ሰዎች ሳይሆኑ መላው ዓለም፤ ፍርድን ተቀብሎአል። ስለዚህ መዳን ከዓለም ገብረት (ፈዴሬሽን) መዳን ነው። በእግዚአብሔር መርከብ ውስጥ ያሉ ሁሉ ድነዋል፤ ይኸውም ከዓለም ድነዋል ማለት ነው። ልክ በኖኅ ጊዜ ማንም ሰው እንደ እግሩን በመርከቡ ውስጥ እንደ እግሩን በዓለም ውስጥ ማድረግ እንዳልቻለ ሁሉ ዛሬም ቢሆን የዳኑ ሰው ድነቱን ተቀብሎ እዚያው በዓለም ውስጥ መቆየት አይችልም። ወደ ኖኅ መርከብ የገቡ ሁሉ በመርከቡ ውስጥ ተዘግቶባቸዋል።

ስለዚህ፤ የዳኑ ሰው በአንድ በኩል ዓለምን አየወደደ በሌላ በኩል ጌታን መውደድ አይችልም። ምንም እንኳ ይህንን ቢደብቅ የሚያደርግ ቢኖርም፤ እንደዚያ እንዲያደርግ እግዚአብሔር አልፈቀደለትም። በጌታ የሚያምን ሰው ዓለምን በሙሉ ሊጠላና ፈጽሞ ሊከድ ይገባዋል። የነገሮችን ዓለማዊነት ማቃለል እንደምትችሉ አታሰቡ፤ ምክንያቱም ድነት ማለት በመጀመሪያ እግዚአብሔር ከዓለም ለውጥታለችኋል ማለት ነው። ከዓለም ውጭ ስለ ሆናችሁ፤ በዚህ መሠረት ልትኖሩ ይገባል። እንግዲህ ይህ አስካሁን የተባለው ሰዎች ዓለምን እንዳይወዱ እጥብቆ ከማሳሰብ የተለየ ነገር ነው። የአንድ አገር ሰዎች የጠላት አገር ሰዎችን ይጠላሉ፤ ምክንያቱ ግን በባላጋደቻቸው በጥፈ ስለ ተመቁ አይደሉም፤ ጠላትነት በመካከላቸው ስላለ አንጂ። ችግራችን ይህ ነው።

አስቀድመን እንዳልነው፤ እኛ ከዓለም ነጻ የወጣን ሰዎች ነን። ሆኖም እንዴት ነው ነጻ የወጣነው? እግዚአብሔር ዓለም በጠላት ከመያዝ የተነሳ የእርሱ ተቃዋሚ መሆኗን አሳይቶ፤ ከዚያ አድናኛል። እርሱ መርከብን በልጁ ማንነት “አንጾ” ሰዎችን ከዓለም ወደ መርከቡ ያመጣል። በኖኅ ዘመን እግዚአብሔር ከጥፋት ውሃ በመርከቡ ካተረፈቸውና አዲሱን ዓለም እንዲሞሉ ካሰማራቸው ሰዎችና ሌሎች ፍጥረታት በቀር በምድር ያሉ ሕይወት ያላቸው ነገሮች በሙሉ እንዲጠፉ አድርጓል። ስለዚህ እዚህ ጋ የቀደመው ለዳም በእግዚአብሔር ተቀባይነት አንዳጣ፤ ሁሉ የአዲሱ ትውልድ መሥራች የሆነው ኖኅ እና በእርሱ በሥሩ ያሉ ብቻ በአዲስ ሕይወት ተገልጠው ዘራቸው ዓለምን እንደገና እንደ ሞላ ተበራርቶአል።

ስለሆነም በኖኅ ጊዜ በአዲሱ ምድር ላይ የነበሩት ሰዎች፤ በሚመጡት ቀናት በክርስቶስ ሆነው አዲስ ሰማይን እና አዲስ ምድርን የሚወርሱትን ሰዎች

ይወክላሉ። በመርከቡ ውስጥ የነበሩት ሰዎች በዚህ ዘመን በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉትን ይወክላሉ። ልክ እንደዚሁ፤ አሁን በክርስቶስ ያሉ ሁሉ በሚመጣው አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር ላይ መሆን የሚገባቸው ናቸው። እነዚያ ከኖኅ መርከብ ውጭ የነበሩ ሁሉ በአዳም ያሉትን ይወክላሉ። ስለዚህም በመጨረሻው ዘመን እግዚአብሔር የሚፈርዳቸው ናቸው። በሌላ በኩል፤ እነዚያ ወደ መርከቡ የገቡ በጥፋት ውሃ ፍርድ በኩል ወደ አዲስ ምድር ገብተው ሞልተዋታል። ይህም ክርስቶስ የሚመጣውን አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር እንዴት እንደሚሞላ ይገልጻል።

“መርከቧ በአራራት ተራሮች ላይ ዐረፈች”። አራራት “የተቀደሰ ምድር” ማለት ነው። ይህም ትንሣኤን - ከሞት መነሣትን ይወክላል። የጌታችን የኢየሱስን ዕርገትም ይናገራል። ልክ መርከቧ በአራራት ተራሮች ላይ ስታርፍ የተራሮቿ ጫፍ ይታይ ነበር። እነ ኖኅም በእነዚያ ተራሮች ላይ ሆነው መሬቱ የሚደርሱትን ወቅት ይጠባበቁ ነበር። በተመሳሳይ መልኩ ዛሬ እኛም የአራራት ተራራ ጫፎች ላይ ዐርፈናል፤ የተራሮቹንም ጫፎች ዐይተን መሬቱ አስከደርቅ እየጠበቅን ነው። ጌታችን ኢየሱስ ስለ ሞተ፤ ስለ ተነሣ፤ እና ስላረገ፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ ፍርዱን አስከፊፍሮአል።

መርከቡና ጥምቀት

ትኩረት መስጠት የምፈልገው ግን፤ ከላይ የተመለከተው ጉዳይ ላይ ሳይሆን፤ ጥምቀት ላይ ነው። ኖኅ ምን እንዳደረገ፤ እርሱና ቤተ ሰቡም አዲሱን ምድር አስከፈሩ። ደረሰ ወደ መርከቡ ገብተው በመቆየት እንዴት በሞት ውስጥ እንዳለፉ ተመልክተናል። በጳጳርስ 3 መርከቡ፤ በውሃ ውስጥ ማለፉ፤ የአዲሱን ዚዳን ጥምቀት ድርጊት ገላጭ እንደ ሆነ እንረዳለን። የጥፋቱ ውሃ የጥምቀት ውሃ ምልክት ነው። “እነዚህ በወሀ፤ የነበሩት ነፍሳት ቀድሞ በኖኅ ዘመን መርከብ ሲሠሩ እግዚአብሔር በትዕግሥት ይጠብቃቸው የነበሩ እምቢተኞች ናቸው፤ በውሃ የዳኑት ጥቂት፤ ይኸውም ስምንት ሰዎች ብቻ ነበሩ። ይህም ውሃ አሁን የጥምቀት ምሳሌ ሆኖ ያድናችኋል፤ ይህም የሰውነትን እድፍ በማስወገድ ሳይሆን በንጹሕ ገሊና በእግዚአብሔር ፊት የሚቀርብ መማገፍ ነው። የሚያደናቸውም በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ አማካይነት ነው” (ቁ. 20፤21)። እንዴት ዳንን? ምንስ አዳንን? ጥምቀት አድናኛል። ይህን በማስቀመጥ ተገራማችሁ? በእርግጥ ጥምቀት ሰዎችን ያድናል? በቅንነት ልንገራችሁ፤ ካልተጠመቅን መዳን እንችልም። ጳጳርስ በተመሳሳይ መልኩ ጥምቀት የጥፋት ውሃን በመወከል በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ አማካይነት

እንደሚታዩት ይገልጻል። ማርቆስ 16፡16 “ያመነ የተጠመቀ ይድናል” ይላል።

ምንም እንኳ መጽሐፍ ቅዱስ ጥምቀትን ከድኑት በፊት ቢያስቀምጠውም፤ ማርቆስ 16፡16ን “ያመነ እና የዳነ መጠመቅ አለበት” ብለን የቀየርነው አንዴት ይሆን! ስለዚህ ግራ ተጋባን። አተያያችን የዳነ ብቻ መጠመቅ እንደሚችል ነው። የእግዚአብሔር ቃል ግን ያለ ጥምቀት ድኑት እንደሌለ እውነቱን ያስቀምጣል - ማለትም “... የተጠመቀ ይድናል”። በአጭሩ፤ ሰው ስለ ተጠመቀ ድኗል።

እባካችሁን በጥምቀት የመዳንን ትርጉም በተሳሳተ መልኩ አትረዱት። መጽሐፍ ቅዱስ የተለያዩ የድኑት ገጽታዎችን ያስቀምጣልና። ለምሳሌ፤ ጽድቅ፣ ሰው በእግዚአብሔር ፊት ባለው ስፍራ ላይ አጽንዖት ያደርጋል፤ እግዚአብሔር ሰውን መቀበሉ፤ በዳነ ሰውና በጎጢአተኛ መካከል ያለው ልዩነት ላይ አጽንዖት ያደርጋል፤ ይቅርታ፤ ያለፈው መተላለፋችን መቅረት ላይ አጽንዖት ያደርጋል፤ የዘለዓለም ሕይወት ደግሞ በእኛ እና በሞት መካከል ያለው ትልቅ ከፍተኛ ላይ አጽንዖት ያደርጋል። በጥምቀት የሚወከለው የድኑት ገጽታ ከዓለም ጋር ባለን ጎበዝነት ላይ ትኩረት ያደርጋል። ድኑትም ከሰላል ማምለጣችንን ብቻ ሳይሆን ዛሬ ከዓለም ነጻ መውጣታችንን ያመለክታል።

እንደ ዳናችሁ ማን ያውቃል? የክርስቶስ ልጅ መሆናችሁን ማን ያውቃል? “ድኛለሁ” ማለት ላይከብድ ይችላል፤ ሆኖም ራሳችሁን እና እምነታችሁን ገልጻችሁ ለማሳየት አልቻላችሁም። እኛም የሰውን የውስጥ እምነት ለመመልከት እንችልም። በሰው ውስጥ ያለን እምነት ማየት የሚችለው እግዚአብሔር ብቻ ነው። እርሱ መጽደቃችሁን፤ በፊቱ ተቀባይነት ማግኘታችሁን፤ ጎጢአታችሁ ሁሉ ይቅር መባሉንና የዘለዓለም ሕይወት እንዳገኙትሁ ያውቃል። ሰው ግን ይህንን ሁሉ አያውቅም። ሰው እምነትን ማየት እንማይችል ቅዱስ ያዕቆብ እውነቱን ያስቀምጣል፤ [ሰዎች] ሥራን ብቻ ነው ማየት የሚችሉት። ከዚህም የተነሣ ማንኛውም ክርስቲያን በሰው ፊት ማድረግ የሚገባው ተቀዳሚ ሥራ መጠመቅ ነው።

በእግዚአብሔር ፊት የመጀመሪያው ከዋኔ “ማመን” ነው፤ ነገር ግን በሰው ፊት የመጀመሪያው ከዋኔ “መጠመቅ” ነው። መጠመቅ ከዓለም መውጣት እና ወደ ክርስቶስ መግባት ነው። ከቤት መውጣትና ወደ መርከቡ መግባት ነው። ጥምቀት - ልክ ኖሳ በጊዜው እንዳደረገው - ዓለም እግዚአብሔርን ስለ ተገዳደረችና ቸል ስላለች ፍርዱ፤ ቁጣው እና ቅጣቱ በዓለም ላይ እንደ ወደቀ ማወጅ ነው። ጥምቀት ከዓለም ሕዝብ እንደ አንዱ

ለመቆጠር ፈቃደኛ አለመሆንን እና ከመከላከል ውጥቶ እግዚአብሔር ወዳዘጋጀልን መርከብ መግባትን ማወጅም ነው። በዚህም መሠረት፤ ጥምቀት ውሃ በላዎችን ላይ የመርጨት ወይም ውሃ ውስጥ የመግባት ሥርዐት አይደለም። ይልቁንም እኔና አናንተ ከዓለም ነጻ ስለ ወጣን ከዚህ በኋላ በዓለምና በእኛ መካከል ምንም ዐይነት ግንኙነት እንደሌለ ማወጅ ነው።

ትክክለኛው የጥምቀት ትርጉም፤ የተፈረደብንን ፍርድ ኢየሱስ ክርስቶስ ከፍሉልናልና እኛ ቀድሞ በዓለም የነበርን ሰዎች አሁን የሞትን እና የማንነሳ በመሆናችን እውነታ ላይ ያረፈ ነው። ምንም እንኳ በእካል ውሃ ውስጥ የምንቆየው ለእንደ ወይም ለሁለት ደቂቃ ቢሆንም፤ በመንፈሳዊ አነጋገር፤ ከውሃው መቼም አንወጣም ማለት ነው። ከዚህ በኋላ ዓለምን ለዘለዓለም ተለይተናል። በውስጧ አንዳች ድርሻ የለንም። ወላጆቻችን፤ የትዳር ጓደኞቻችን፤ እና ልጆቻችን ለእኛ እጅግ የተወደዱ ናቸው። ሆኖም ከሞቱ ይቀበራሉ። ከመቃብራቸው ተወስደው ከሕያዋን ጋር አይቀመጡም። በተመሳሳይ መልኩ በዓለም ዐይን፤ ክርስቲያኖች እንደ ሞቱና እንደ ተቀበሩ ናቸው።

ዓለም በሁለት ልክኛ ፈዴሬሽኖች የተዋቀረች ናት። አንደኛው የዚህ ዓለም ሰዎች ሲሆኑ፤ ሌላው በክርስቶስ የዳኑት ናቸው። መዳን እግዚአብሔርን ከሚቃወም፤ ጎጢአተኛና ንጹሕ ካልሆነው የዓለም ፈዴሬሽን መውጣት እና ወደ ክርስቶስ ፈዴሬሽን መግባት ነው። ስለዚህም ጥምቀት ማዳን ስለሚችል መጠመቅ አለበት። (በእርግጥ፤ አንድ ሰው በመጀመሪያ በጌታ ማመን አለበት፤ ይህ ካልሆነ ለድን አይችልም)። በማርቆስ 16፡16 መሠረት፤ መጠመቅ ነጻ መውጣት ነው። ስለዚህ ጥምቀት ከዚህ ዓለም እና በውስጧ ካሉት ሁሉ እንደ ትልቅ ነጻ እውጭ ግድል ሆኖ የቆመ ነው። ሆኖም ጥምቀት ነጻ ከመውጣትም ያለቀል፤ መግቢያም ነው፤ በጥምቀት ወደ ክርስቶስ አንገባለን፤ ጥምቀት ወደ ሞቱ መጠመቅ ነውና።

በክርስቶስ ኢየሱስ የሚያምን ሁሉ የዘለዓለም ሕይወት እንዳለው መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ይህ የመንፈሳዊ ሕይወት እውነታ መሠረቱ የጌታ ኢየሱስ ደም መሆኑን እይካድም። ነገር ግን ከዓለም መዳን ወደ እግዚአብሔር መረዝብ መግባት ነው። ጥምቀትም በእርግጥ ከዓለም ፈዴሬሽን የመውጣታችንን እውነታ ገላጭ ነው። ለምሳሌ፤ በእርግጥ በጌታ ማመን አለማመናችሁን እንደ ሰው ቢጠይቃችሁ፤ “በጌታ ኢየሱስ በእውነት እምናለሁ፤ ጎጢአቴም ሁሉ በደሙ ይቅር ተበሏል” ትላላችሁ፤ መጽሐፍ ቅዱስ “ልጁ ያለው ሕይወት አለው” ይላልና (1ዮሐ 5፡12)። ይህንን በሚገባ ተገንዝባችኋል። ነገር ግን ንዴታችሁን መቆጣጠር አቅቶላችሁ ከአንዳንድ

ወንድሞች ጋር ተጣላችሁ እንበል። ከዚህ ከስተት በኋላ አሁንም ጌታን ስለ ማመናችሁና ስለ መዳናችሁ ራሳችሁን ልትጠይቁ ትችላላችሁ። በዚህ ላይ ቅንጣት ታህል ጥርጣሬ ሳይኖራችሁ እርግጠኛ መልስ ሊኖራችሁ ይችላል። የሆነ ሆኖ፣ እነዚያ ወንድሞች ግን መዳናችሁን ሊጠራጠሩ ይችላሉ። ይህ እንዴት ይሆናል? በዘመናዊ ስሜት ለመገምገም ለመገደብ ብቁ ቢሆኑም በምድር ለመኖር ግን ብቁ አንዳልሆኑ አሁን ማሳየት አልቻሉም። በእግዚአብሔር ፊት ለመኖር ይችላሉ፤ በምድር ለመኖር ግን ብቁ አይደሉም። ስለዚህ ሰዎች፣ አምናለሁ በማለታችሁ ላይ ቢቻ ተመሥርተው እንዲሁ እንዲያጠምዱት አትፍቀዱ፤ በማለት እንደናገር ፍቀዱልኝ። ከመጠመቃችሁ በፊት ጥምቀት ምንን እንደሚያሳይ ልታውቁ ይገባል። ከዓለም ነጻ እንደ ወጣችሁ ማወቅ አለባችሁ፤ ምክንያቱም ከዓለም ነጻ ወጥታችኋልና ጥምቀት ከዚህ በኋላ ከዓለም ጋር ምንም ጥምረት አንደሌላችሁ እና ከዓለም ግን እንደማትቆሙ ለዓለም ሁሉ የሚያውጅ ድርጊት ነው። ጥምቀት ከዚህ በኋላ እኔና እናት በክርስቶስ ወገን እንደ ቆምን የሚገልጽ ነው።

ዛሬ እንድትጠመቁ ሃይ ሃይ ማለቴ አይደለም፤ የዓለም ፈጆታና የክርስቶስ ፈጆታ በተቃርኖ እንደ ቆሙና ለደራደሩ የሚችሉበት ምንም ዐይነት መሠረት እንደለለ ከመጠመቃችሁ በፊት እንድታውቁ ነው የምፈልገው። በኖላ ዘመን፣ ዓለም ጠላቱ እንደ ሆነ እግዚአብሔር ተናገሯል። ለዚህ ኩነት፣ መድኃኒት እንዲሆን የኖረ መርከብ ልዘጋጅቷል፤ ወደዚያ የሚገቡም ሁሉ ከዚህ በኋላ ከእግዚአብሔር ወገን ቆመዋል፤ ለእርሱ እጃቸውን ሰጥተዋል። ከዚህም የተነሣ በጥፋት ውሃው ላይ ለማለፍ ወደ ኖላ መርከብ መግባታቸው አሁን ጥምቀትን እንደሚያመለክት እና እንደሚገልጽ መጽሐፍ ቅዱስ በሚገርም ሁኔታ ይናገራል።

እንደዚሁም ገና ሊጠመቁ ላሉት ብቻ ሳይሆን፣ በክርስቶስ ላሉ ወንድሞችና አጎቶች ሁሉ እናገራለሁ። ዛሬ በዘመናዊ ተጠምቃችኋል። ግን ለምን ተጠመቃችሁ? ጥምቀት የቤተ ክርስቲያን ሥርዐት ስለሆነ ብቻ ነው? ወይስ እንዲሁ የቤተ ክርስቲያን ልማድ በመሆኑ ነው? ወይስ ምናልባት የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል ስለሆነ ነው? ወይስ እግባብ ያለው የክርስቲያን መላላት ስለሆነ ነው? ወይስ ሌሎች ክርስቲያኖች ያደረጉትን ለመከተል ብላችሁ ነው? ከእነዚህ ሁሉ ገለጻዎች በተቃራኒ ጥምቀት በዋናነት ጀርባችንን ወደ ዓለም ማዞር እና ፊታችንን ወደ ክርስቶስ መመለስ መሆኑን እናስተውል። የዓለምን ፈጆታ በመከላከል እና የክርስቶስን ፈጆታ በመቀላቀል ነው። በሁለቱም መካከል - በዓለም እና በክርስቶስ መካከል - የሚገኝ መሐል ቤት የለም። የኖላ መርከብ በር እንደነበረው እንርሳ። ያም በመንፈሳዊ እነጋገር፣ ከቡና ወደ ውስጥ

ከርስቶስ ሲሆን ወደ ውጭ ግን ዓለም ነው። ስትጠመቁ ይህን ብታስተውሉ እዚህ እና እዚያ ጋ እንዴት ጥቂት ለውጥ እንደሚያሳችሁ ሰዎች እንዲገኙትሁ ሳይሆኑ ሳይሆኑ ይችላሉ። ከዓለም ለወጣችሁ ልክ እንደ ወይም ሁለት ጠጥር ከራስ ቅላችሁ ላይ የመጥቀል ያህል አይደለም፤ በመላ ጠገራችሁን እንደ መላጩት ነው። እንደ አለመታደል ሆኖ፣ ብዙ ለማሞት ግን ይህን አልተረዳም።

ይህችን ዓለም እንዴት ልንለውጥ እንደምንችል ነው ብዙ ጊዜ የምናስበው ነገር ግን የእግዚአብሔር ዓላማ በዚህ ዓለም ላይ መፍረድ እና አዳሪን ዓለም መስጠት ነው። የትኛውም የሰው መንገድ ማለትም ሃይማኖታዊ መመሪያ፣ ጥበብ፣ ሳይንስ፣ ፍልስፍና ወይም ግብረገባዊ ትምህርት ይህችን ዓለም ሊለውጥት አይችልም። ይህች ዓለም የምትሰጠን ውበት እና አዝናኝነት እንዳለ ሆኖ፣ ላሉ ግን የእግዚአብሔር ጠላትነቷን እግዚአብሔር አሳይቶናል። ስለዚህ አሁንም ይህችን ዓለም የምትወዱና እንደ ዓለም ሥርዐት የምትኖሩ ከሆነ ዓለም ትለወጣለች ብላችሁ ተስፋ ታደርጋላችሁ ማለት ነው። ሆኖም እግዚአብሔር ለፍርድ ዝልቁን በቀር ከዓለም ጋር የሚደራደርበት ምንም ዐይነት መንገድ የለም።

የኖላ ዘመን ዓለም በጥፋት ውሃ ፍርድ ታጥቦና ጸድቶ አዲስ ሆነ። በዚያን ጊዜ እግዚአብሔር ዓለምን በውሃ አጥቧል፤ በሚመጣሁ ጊዜ ደግሞ በእግሩ ያታጠጥዳል። ዛሬስ ሊቃጠሉ በተዘጋጁት ሰዶምና ነቦራ ውስጥ እንደ ዘገየው እንደ ሉጥ ሆነናል? ወይስ በዓለም መግባት የማንደለል ነን? በዘመናዊ እንደ ሉጥ ሚስት በዓለም ውስጥና በዓለም ሥርዐት የሚኖሩ መሆናቸው ምንኛ ያሳዝናል! ልክ እንደ እርሷ ምድርን ወደን የምንኖር ነን? ወይስ ጸድቃን የሚያርፋብንን አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር ስለምንጠብቅ የዚህ ዓለም የሆነው ሁሉ እንዲያልፈን የምንፈቅድ ነን?

"ለመርከብ ጣራ [ብርሃን] አብጅላት" (ዘፍ. 6:16)። እዚህ ጋ "ጣራ" ተብሎ የተተረጎመው የዕብራይስጥ ቃል፣ እዚህ ጋ "ጣራ" ተብሎ ቢተረጎምም በብሉይ ኪዳን ውስጥ 24 ጊዜ ተጠቅሷል፤ ከዚህም ውስጥ 23 ጊዜ እንደ "መሉ ቀን" ተተርጉሟል። ስለዚህ እዚህ ጋ የተጠቀሰው ብርሃን ወይም ጣራ ጥቂት (እነዚህ) ብርሃንን የሚያሳይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ብርሃን መኖርን ነው የሚናገረው።

"ምን የተጠመቀ ይደናል"

እዚህ ጋ ድነት/ልላገጥነት ሰዎች ጥቂት ነገር ልበል። እኛ ሰዎች ዓለምን መለወጥ እንደማንችል ልትገነዘቡ ይገባል። በምትኩ እግዚአብሔር

በዓለም ላይ ይፈርዳል፤ ይህ የተረጋገጠ ጉዳይ ነው። ታዲያ፤ ከእግዚአብሔር ፍርድ ለመትረፍ፤ እንዴት ልትዘጋጁ ትችላላችሁ? መርከቧ በውስጥም በውጥም በቅጥራን (pitch) አንድ ተለበጠች እስታውሱ። ይህ “ቅጥራን” የሚለው ቃል “ማስተሰርያ” ከሚለው የዕብራይስጥ ቃል ጋር ተመሳሳይ ነው። ስለዚህ “ቅጥራን” የሚለው ቃል የጎጠላትን ስርዐት ያሳያል፤ በሌላ አገላለጽ፤ የጎጠላ አትን መከደን ያሳያል። መርከቡ በውስጥም ሆነ በውጥ በቅጥራን የተለበጠ መሆኑ በጌታ ኢየሱስ የተሰፈውን ስርዐት ያሳያል። ውስጡም ውጡም በቅጥራን የተለበጠ መርከብ እላ ማለት በእግዚአብሔር መርከብ (በክርስቶስ) ውስጥ ያሉ በክርስቶስ ደም ካገኙት ስርዐት የተነሳ ከፍርድ (ከጥፋት) የተጠበቁ ናቸው ማለት ነው። ከኖን መርከብ ውጭ - በዓለም ውስጥ - የጥፋት ውሃ ነው ያለው፤ በዓለም ውስጥ የነበሩ ሁሉ ደግሞ በጥፋት ውሃው ሞተዋል። መርከቡ ግን ውስጡ ደረቅና ገዳሕ ነበር። በመንፈሳዊ አገላለጽ ዛሬ ቅጣታችን ሁሉ በእኛ ላይ ሳይፍ በእግዚአብሔር መርከብ - በክርስቶስ - ላይ እርጅል። ማንም ሰላምን፤ ይቅርታንና መዳንን ቢገኝ ያለው እንደና እንድ መንገድ ወደ መለኮታዊው መርከብ መግባት ነው።

ምንም እንኳ ዓለም ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ብትሆንም፤ እናንተ ለማቸች ግን የኖን መርከብ ውስጡም ውጡም በቅጥራን እንደ ተለበጠ ልታውቁ ይገባል፤ እርሱም ዛሬ የክርስቶስን ቤዝዎታዊ ሥራ ይወክላል። በእግዚአብሔር መርከብ ውስጥ ካላችሁ፤ በዓለም ካለው የእግዚአብሔር ፍርድ አንዷ ጠበቃ እንኳ በእናንተ ላይ አታርፍም። እንበልፍ በቀደመው መርከብ ውስጥ ከነበሩት፤ የያፈት ወይም የኖን ሚስት “መርከቡ ውሃ ቢያስገባ፤ ወይም ቢሰጥምስ?” ብለው ቢያለቅሱ እና ቢጮኹ፤ ዛሬ እኛ እንሥቅባቸው ይሆናል። ሆኖም እስኪ ልጠይቃችሁ፤ የክርስቶስ የቤዝዎታ ሥራ እውነት ነው ብላችሁ ከተናገራችሁ፤ ጌታ ኢየሱስ ሊታደጋችሁ አንድ ተስቶስ ካመናችሁ፤ ታዲያ፤ ድኖሊህ ለማለት ለምን ድፍረት አግኝትሁ? ለምንስ አሁንም ትጨነቃላችሁ? ምናልባት የጌታ ኢየሱስ ደም ፍጥነቱን አጥቶ ቢሆንስ በማለት ትገምቱ ይሆን? መለኮታዊው መርከብ ውሃ ቢያስገባስ? እንደዚህ የምታስቡ ከሆነ፤ በተፈጸመው የክርስቶስ ሥራ ላይ በእውነት የምታምኑ ስለመሆኑ ልጠይቃችሁ እፈልጋለሁ።

በአንድ ወቅት አንድ ሰው እንባውን እያፈሰሰ ወደ ዲ ኤል መዲ መጣ። ለምን እንደሚያለቅስ ሲጠየቅ፤ “እንዳልጠፋ ፈራሁ። በጌታ አምናለሁ፤ ነገር ግን እንዳልጠፋ ምን ላድርግ?” ብሎ መለሰ። አቶ መዲም “የሚያምን ሁሉ የዘለዓለም ሕይወት አለው” (ዮሐ. 6:47)፤ “ወደ እኔ የሚመጣውንም ከቶ ወደ ውጭ አላወጣውም” (ዮሐ. 6:37)፤ “በእርሱ በኩል ወደ እግዚአ

ብሔር የሚመጡትን ፈጽሞ ሊያድናቸው ይችላል” (ዕብ 7:25) የሚሉትን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች በማግየት መልሶሊታል። መዲ ከሰውዬው ጋር ሲያወራ እነዚህን የመሰሰሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶችን ቢጠቀምም፤ ከሁለት ወይም ከሦስት በዓታት በጌላም የለውዬው ችግር ገና አልባት እሳ ገናም ነበር። በጌታ በእውነት እንደሚያምን አስረግጦ ይናገራል፤ ዘለዓለማዊ ሞትን ግን ይፈራል። ስለዚህ መዲ፤ “ምናልባት መርከቧ ውሃ ቢገባባትስ ብለው አልቅሰው ሊሆን ከሚችሉት የኖን ልጆች ሚስቶች እንደ አንዲቷ መሆንህን ማስብ ጀምራለሁ” በማለት መለሰለት። ሰውዬውም ይህን ሲሰማ፤ ቆጣ ብሎ “ጌታዬ፤ መርከቡ ውሃ ስለማያስገባ፤ እንደዚህ ዐይነት ነገር የለም” ብሎ መለሰ። መዲም “ያ ሰው ግን አንተ ነህ” አለው፤ “በሚያስተማምን መርከብ ውስጥ ሆነህ ውሃ ያስገባል እያልክ ፈርተህ የምታለቅስ”። ሰውዬው ልክ ይህንን ሲሰማ፤ ወዲያውኑ መልእክቱ ገባውና እንዴት እምነተ ቢስ እንደ ነበር አስተዋለ።

ጌታ ኢየሱስ በእርሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር የሚቀርቡትን ሁሉ እስከ መጨረሻው ሊያድናቸው ይችላል። በጥበበኛው እና ጥበብ በሌለው መካከል ምንም ልዩነት የለም። መዳን ወይም አለመዳን ወደ እግዚአብሔር መርከብ በመግባትና በለመግባት ላይ የተመሠረተ ነው። ሰው እጅግ ጥበበኛ ወይም እጅግ ጥበብ የጎደለው ከመሆኑ ጋር፤ ሰው በለጠጋ ወይም ከድክነት ወለል በታች ከመኖሩ ጋር የሚያገናኘው ጉዳይ የለም። እነዚህ ጉዳዮች ለመዳን ጭራሾች አስፈላጊ ጉዳዮች አይደሉም፤ ምክንያቱም እንዲና ብቸኛው ጥያቄ፤ በእግዚአብሔር የማምለጫ መርከብ ውስጥ ናቸው ወይስ አይደሉም? የሚለው ነው። እነዚያ በክርስቶስ ሥራ አምነው ወደ መለኮታዊው መርከብ የገቡ ሁሉ ድነዋል። ዛሬ በመርከቡ - በክርስቶስ ያሉ - ልክ እንደዚያው ከሚመጣው ፍርድ (ጥፋት) በእግዚአብሔር የተጠበቁ ናቸው።

እውነተኛ ክርስቲያን መሆን ከፈለጋችሁ - ልክ እንደ ኖንና ቤተ ሰቡ - በእግዚአብሔር መርከብ ውስጥ እንጂ በዓለም ውስጥ መሆን የለባችሁም። በራሳችሁ ሥራ ልትድኑ እትችሉም። ነገር ግን እግዚአብሔርን፤ “ማንኛውም ነገር የዓለም ከሆነ የእኔ አይደለም፤ ከአንተ ወገን ቆሜኦሊሁና” ልትሉት ይገባል። ብዙዎች በጌታ ያምናሉ፤ ሆኖም የዓለም ከሆነ ከየትኛውም ነገር ራሳቸውን አስደም፤ እጅግ ያሳዝናል። በትጠመቁ ሳይረጋችሁት ነገር ታማኝ እንድትሆኑ እግዚአብሔር ይርዳችሁ።

በመጨረሻ፤ ጥምቀት ድነት እንደማያስገኝልን ግልጽ ማድረግ እፈልጋለሁ፤ የሚያድነው የጌታ የኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ነው። ጥምቀት የድነታችን

መገለጫ ነው። በእግዚአብሔር ፊት የሚያድጉ የጌታ ኢየሱስ ደም ነው።
ጥምቀት ደግሞ ከዓለም ያድነናል።

ምዕራፍ 6

የእግዚአብሔር ሰዎች ምግብ

ሥጋውን በዚያች ሌሊት በላሳት ላይ ጠብሰው ከመራራ ቅጠልና ካልባካ ቱጣ ጋር ይበሉት። ጥሬውን ሥጋ ወይም ቅቅሉን እትበሉ ነገር ግን ጭንቅላቱን፣ እግሮቹንና ሆድ ዕቃውን በላሳት ላይ ጠብሳችሁ ብሉት (ዘፀ. 12፡8፤ 9)።

በምድረ በዳውም መላው ማኅበር በሙሴና በአርን ላይ እንረመረመረ። እስራኤላውያንም አነርሱን እንዲህ አሏቸው፤ “በሥጋ መቶታቸው ምንቸት ዙሪያ ተቀምጠን የፈለግንውን ያህል ምግብ መመገብ በምንችልበት በግብፅ ሳለን፤ ሃገራችን በእግዚአብሔር (ሥጋ) እጅ ሞተን ባረፍነው ያር፤ እናንተ ግን ይህ ሁሉ ጉባኤ በራሳችን እንዲያልቅ ወደዚህ ምድረ በዳ እመጣችሁን” አሏቸው። ከዚያም እግዚአብሔር (ሥጋ) ሙሴን አለው፤ “ከሰማይ እንጀራን እዘንበላችኋለሁ። ሕዝቡም በየቀኑ እየወጡ ለዕለት የሚበቃቸውን ይሰበሰቡ፤ በዚህም ትእዛዙን ይጠብቁ እንደ ሆነ አፈትናቸዋለሁ (ዘፀ. 16፡2-4)።

ጠዛው ከረገፈ በኋላ በሚገኘው ላይ ስለ የሆነ አመዳደ የሚመስል የተጋገረ ነገር በምድር ላይ ታየ። እስራኤላውያንም ይህን ባዩ ጊዜ ምን እንደ ሆነ ባለማወቃቸው እርሶ በርሳቸው፤ “ይህ ነገር ምንድን ነው?” ተባባሉ። ሙሴም፡- “ይህ ትበሉት ዘንድ እግዚአብሔር (ሥጋ) የሰጣችሁ እንጀራ ነው። እግዚአብሔር ያዘዘው ይህ ነው፤ እያንዳንዱ የሚያስፈልገውን ያህል ይሰበሰቡ፤ በደንኬናችሁ ባለው ሰው ልክ በእያንዳንዱ እንደ ዣሮ ውሰዱ” ብሎ እግዚአብሔር (ሥጋ) አሞኘ (ዘፀ. 16፡14-16)።

መላው የእስራኤል ማኅበር ከሴና ምድረ በዳ ተነሥቶ እግዚአብሔር (ሥጋ) እንዳዘዘው ከቃደረ ወደ ሰፍራ ተጉዘዘ በራራዊም ሰፈረ፤ ነገር ግን ሕዝቡ የሚጠጡት ውሃ አልነበረም። ስለዚህ “የምን ጠጣው ውሃ ስጠን” በማለት ሙሴን ተጠሉት። ሙሴም፤ “እኔን ለምን ትጠሉኛላችሁ? እግዚአብሔርን (ሥጋ) ለምን ትፈታተኑታላችሁ?” አለ። ነገር ግን ሕዝቡ በዚያ ተጠምተው ስለ ነበር፤ በሙሴ ላይ እንረመረመሩ። አነርሱም፤ “እኛና ልጆቻችን እንዲሁም ከብቶቻችን በውሃ ጥም እንድናልቅ፤ ከግብፅ ለምን እወጣለን?” አሉት። ከዚያም ሙሴ “በዚህ ሕዝብ ምን ላድርግ? በድንጋይ ሊወግሩኝ ተዘጋጅተዋል” ብሎ ወደ እግዚአብሔር (ሥጋ) ጮኸ። እግዚአብሔር (ሥጋ) ለሙሴ እንዲህ መለሰ

ለት፤ “ከሕዝቡ ፊት ሂድ፤ ከአስራሌል አለቆች አንዳንዶቹን እንዲሁም ዐባይን የመታሀባትን በትር ያዝና ሂድ፤ ኮሬብ አጠገብ ባለው ዐለት በዚያ እኔ በእንተ ፊት አቆማለሁ። ዐለቱን ምታው፤ ከእርሱም ሕዝቡ የሚጠጡት ውሃ ይወጣል።” ስለዚህ ሙሴ በአስራሌል አለቆች ፊት ይህንን አደረገ። ስፍራውንም ማሳሰብ መሪባ ብሎ ጠራው፤ አስራሌላው ያን ጠባ ፈጥረው፤ እግዚአብሔር (ሥጢ) ከእኛ ጋር ነው ወይስ አይደለም በማለት እግዚአብሔርን (ሥጢ) ተፈታትነዋልና (ዘፀ. 17:1-7)።

“በግብፅ ያለ ምንም ጥጋ የበለነው ዓሣ እንዲሁም ዳባው፤ በጢቹ፤ ኩራቱ፤ ነጭ ሽንኩርቱ ትዝ ይለናል። አሁን ግን የምግብ ፍላጎታችን ጠፍቶአል፤ ከዚህ መና በስተቀር የምናየው የለም፤” (ዘኁ. 11:51-52)።

ዛሬ የእግዚአብሔር ሰዎች በሰሜንም፣ በምዕራብም፣ በምድረም፣ በምድብም እና ደርጋላን። በዘፀአት መጽሐፍ የተዘገበውን ስንመለከት፤ ለእግዚአብሔር ሰዎች ሦስት ዐይነት ምግቦች መኖራቸውን እንማራለን። በመጀመሪያ፤ በምዕራፍ 12 የተጠቀሰው የበጥ ሥጋ፤ ሁለተኛ፤ በምዕራፍ 16 የተጠቀሰው መና እና ሦስተኛ፤ በምዕራፍ 17 ውስጥ የተጠቀሰው ከፀለት የሚፈለቀው ውሃ ናቸው። እነዚህ እግዚአብሔር ለአስራሌላውያን የሰጣቸው የምግብና የመጠጥ ዐይነቶች ናቸው። እነዚህ ሁሉም አስፈላጊ ናቸውና አንዳቸውም ሊገደሉ አይችሉም። የበጥ ሥጋ ናቸው መናውና ውሃው ባይኖሩ ግን መልካም ባልሆነ ነበር፤ ያለ ውሃ በሚራሽ በመና ብቻ ሊኖሩ አይችሉም። የበጥን ሥጋ መናውን እና ውሃውን እየወሰዱ ከግብፅ ወጡ፤ በምድረ በዳ አለቆች ወደ ከነዓንም ገቡ።

የበጥ ሥጋ

መጀመሪያ በጥን እንመልከት። መጽሐፍ ቅዱስ በጥ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን እንማያመለከት በግልጽ ይናገራል። የአስራሌል ልጆች የበጥቸውን መቃን በበጥ ደም መቀባት ብቻ ሳይሆን፤ ሥጋውንም ይበላሉ። የእግዚአብሔር በግ ኅጢአታችንን እንዲሸከም እና ከዘለዓለም ሞት እንድንደን ብቻ ሳይሆን የውስጥ ጥንካሬአችንንም እንዲሆን ነው የተቀበልነው። ስለዚህም ልንቀበለውም ልናምንበትም ይገባል።

የአስራሌል ልጆች የበጥን ደም በመቃናቸው ላይ በመቀባት እንዴት ከሞት መልአክ እንደ ዳት እና የበጥን ሥጋ በመብላት ከግብፅ ነቅለው ለመውጣት እንዴት ጥንካሬን እንዳገኙ ከተሰጠው መግለጫ እንገነዘባለን። በእርግጥ ዛሬ ብዙዎች በጌታ ኢየሱስ ያምናሉ፤ ሆኖም መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በዓለም የተመለሰቸውን ግብፅን መተው ያቅታቸዋል። ይህም የእግዚአብሔርን በግ ሥጋ ሰላልወሰዱ ነው። አውነት ነው፤ የበጥ ደም በልባቸው መቃን ላይ

ተቀብቷል፤ ነገር ግን የዓለም ምሳሌዋን ግብፅን ለመተው ዐቅም የላቸውም። በዚህም መሠረት፤ እግዚአብሔርን ለመቃዘዝና ፍለጋውን ለመከተል መቻል አለመቻላችን ሥጋውን በመብላታችን ላይ ይመሠረታል፤ በደሙ ላይ አይደለም።

ዘፀአት 12:8 የእግዚአብሔር ሕዝብ ከግብፅ በሚወጡበት በዚያ ምሽት የበጥን ሥጋ ሊበሉ እንደሚገባ ያሳየናል። የእግዚአብሔር ቃል ይህንን በግልጽ ቢናገርም፤ ዳሩ ግን የብዙ የእግዚአብሔር ሰዎች ልምምድ ከዚህ የተለየ ይመስላል። በአሁኑ ጊዜ አንድ ሰው በጌታ እንዳመነና ኅጢአቱ ይቅር እንደ ተባለ ጠይቁ፤ በፍጥነት እርግጠኛ መልስ ይሰጣችኋል። ነገር ግን “ለምን ታዲያ፤ ዓለምን በጣም ትወዳለህ?” ብላችሁ ብትጠይቁት “ዓለምን ለመተው ጥንካሬው የለኝም ሌላችሁ ይችላል።” (ከዓለም የሚያደንቀውና ሊተው የሚችለው በጣም ውስን ሊሆን እንደሚችል እውነት ነው፤ ምናልባት የተወሰኑ ሰዎች ወይም ብሮች ናቸው)። እንግዲህ ብቁ ላለመሆኑ ምክንያቱ ከግብፅ አሥራት ነጻ ሊወጣ የሚችልበትን ሥጋ “በዚያ ምሽት” በአለመብላቱ ነው። ሥጋ የመብላታችን ትርጉም፤ ጌታ ኢየሱስ ለልባችን እዳች እንደ ሆነ መቀበል ነው። ይህ በዕለት ተዕለት ኑሯችን ላይ ነጻ መውጣትን ያቀዳጃል።

በአንድ በኩል፤ ሌሎች ክርስቲያኖች በጌታ ኢየሱስ ካመኑ በኋላ በሕይወታቸው እንደዚህ ዐይነት ለውጥ ለምን እንደ መጣ እና ለምን በቅድሳና እንደሚኖሩ እንናገራለን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ለምን ዓለም አሁን ድረስ በጣም ማፈኪ እንደሆነችሁን እንጠይቃለን። ይህን በግልጽ እንመልከት፤ እማች ከዓለም ነጻ ይወጣ ዘንድ መሠረታዊ መርሁ የእግዚአብሔርን በግ ደም መቀባቱ አይደለም፤ ሥጋውን መብላቱ ነው። ሁሉም እማች የእግዚአብሔርን በግ ደም በመቃናቸው ላይ ቀበተዋል፤ እንዳቸውን ከሌላኛቸው የሚለያቸው ሥጋውን መብላታቸው ነው።

ሥጋው እንዴት መብላት አለበት? ቁጥር 8 ከበጥ ሥጋ ጋር ሁለት ነገሮች እንደሚበሉ ይነግረናል። የመጀመሪያው መራራ ቅጠል ነበር። “መራራ ቅጠል” የቅጠሉ ጣዕም መግለጫ እንጂ የአንድ ቅጠል ስም አይደለም። ስለዚህ ማንኛውም ቅጠል መራራ ቅጠል ከሆነ ጥቅም ላይ ይውላል። መራራ የሚለው ቃል ለልብ ደስ የማያበኝን ነገር ይገልጻል። ስለዚህም የትኛውም ሰው እዚህ ጋ ያለው መንፈሳዊ እንደምታ ከቀደመው ኅጢአቱና ጥፋት ንስሐ እንዲገባ ነው። ሁለተኛው ያልባካ ቁጥ ነበር። በአዲስ ኪዳን፤ በሐዋርያው ጳውሎስ የመጀመሪያው የቅርንጥፍ መልእክት መሠረት፤ ያልባካው ቁጥ ትርጉም ኅጢአትን ማስወገድ ነው (5:17፤ 8 ይመለከታል)። ስለዚህ፤ በአንድ በኩል ለቀደመ መተላለፍ ንስሐ መግባት፤ በሌላ በኩል አሁን የኅጢአት ድርጊትን መተው መኖር አለበት። ማንም በአንድ በኩል ከኅጢአት ጋር፤ በሌላ በኩል

ደግሞ ከአግዚአብሔር ጋር መሆን አይችልም። በልባቸው ግብፅን የሚሹ ሁሉ ከግብፅ መውጣት አይችሉም። ስለዚህ አሁን ደግሞ ስሕተቶችን መተው፣ ያለፈን ጎጠኦችን ከመናዘዝ ጋር መሳ ለመሳ መካሄድ አለበት። የተተወው ቆሻሻቸው ሳይነጻ፣ የበጉን ሥጋ መብላት እንኳ ከግብፅ ሊያወጣቸው አይችልም።

መጥፎ ቃል ከተናገርን በኋላ ሰንት ጊዜ አዝናል? ሰይጣን ሁልጊዜም እንደ ተሳታፊነት ያሳያል። ነገር ግን፣ ከሰይጣን ጋር ሳይሆን ከአግዚአብሔር ጋር ልንቆም ይገባል። ስለ ከብሬ ግድ የለኝም፤ ነገር ግን ለማንም ቢሆን ስለ ተናገርኩት መጥፎ ቃል ጎሳ አንባለሁ ልንል ይገባል። እንዲህ ዐይነቱ አፀፋ፣ ያለፈውን በመራራ ቅጠል አልባት ሰጥቶ፣ የሚመጣውን ጊዜ ባልበካ ቁጣ መጋፈጥ ነው፤ የበጉን ሥጋ ለመብላት ራሳችንን በዚህ ዐይነት እናዘጋጃለን። የብዙ አማኞች መንፈሳዊ ሕይወት ዕድገት የማያሳይበት ምክንያት ጎሳ ለመጣበትና ያለፈ ጎጠኦቻቸውን ለመተው ፈቃደኛ ስላልሆኑ ነው። ያለፈውን ጎጠኦች ለመተው እንደ የሚል፣ ይልቅንም ወደዚያው የሚመለስ በመንፈሳዊ እቅጣጫ ረዳሞ አይቆሽሉም።

መና

ምንም እንኳ፣ የበጉን ሥጋ ብንበላ፣ ይሄ በቂ ነው? አይደለም፤ ይህ በቂ አይደለም። እውነት ነው፤ ከግብፅ ወጥታችኋል፤ ነገር ግን ከፊት ለፈታችሁ የምትሄዱበት የምድረ በዳ ጉዞ አለ። በምድረ በዳው ውስጥ ዕለት ዕለት ልትመዝገቡ ይገባል። የበጉን ሥጋ መመገብ እንዴ የሚሆን ነው፤ ምክንያቱም በመጀመሪያ ሊያሰሉ ከርሰቶሰን የግል አዳኛችሁ አድርጋችሁ እንድ ጊዜ የመቀበላችሁን አስፈላጊነት የሚያሳይ ነውና። ነገር ግን፣ ከፊት ላለው መንገድ፣ በየዕለቱ ጥንካሬ እንዲሰጣችሁ በየዕለቱ መመገብ ያስፈልጋችኋል። የየዕለቱን ሥራዎች፣ ክስተቶች፣ ጉዳዮችና ውጊያዎች ለመወጣት ጥንካሬ እንደሚያስፈልገን ልንዝዝብ ይገባል። ታዲያ፣ ይህ ምግብ ምንድን ነው? በአዲስ ኪዳን፣ በዮሐንስ 6 ውስጥ፣ ጌታ ከሰማይ የወረደው መናችን እንደ ሆነ ይነግረናል። እስቲ ልጠይቃችሁ፤ ጌታ ሊያሰሰን የግል አዳኛችሁ አድርጋችሁ ከተቀበላችሁ ወዲህ፣ እንደ ዕለት መናችሁ ሰንት ጊዜ ተለማምዳችሁታል፤ ይህ እጅግ በጣም ጠቃሚ ነው። በአካል ሥጋው በሕይወት ለመቆየት እንዴ ከበላ በኋላ ደግሞ የማይበላ ማንም የለም። በየዕለቱ መመገብ አለበት። የመንፈሳዊ ሀልዎታችንንም መቀጠል በተመለከተ እንደዚያው ነው። የበጉን ሥጋ በፋሲካ ጊዜ ብቻ በልቶ ከዚያ በኋላ ፈጽሞ የማይመገብ ማንም የለም። የየዕለቱን እንጀራ መመገብ አለበት፤ አሊያ፣ ምንም ዐይነት ዕድገት ሳያሳይ በመንፈሳዊው የምድረ በዳ ጉዞው ይሞታል።

ይህ የዕለት እንጀራ ምንድን ነው? መጽሐፍ ቅዱስ ማንበብ ይሆን? ሊመሰል ይችላል፤ ነገር ግን አይደለም። ጸሎትስ ይሆን? ይህንንም ሊመሰል ይችላል፤ አሁንም ግን ይህ አይደለም። ጌታን መጠበቅስ ይሆን? አይደለም፤ ይህም አይደለም። እነዚህ ሁሉ ግን መንገዶች ናቸው፤ እውነታው የክርስቶስ ገደል ነው። በእነዚህ መንገዶች ወደዚያ ገደል እንሄዳለን። መጽሐፍ ቅዱስን በማለዳ የምናገኘው ለምንድን ነው? እንዲሁ ለመረዳት ብቻን ለማለዳ ገባባችን ምክንያቱ ያ ብቻ ከሆነ፣ ምንኛ ምስኪኖች ነን! ለየዕለቱ ኑሮአችን የክርስቶስን ገደል እናገኝ ዘንድ በማለዳ ተነሥተን መጽሐፍ ቅዱስ እናንባላለን። ግማሽ ወይም ሙሉ ሰዓት በጸሎት ለማለዳ በማለዳ የምንነሳው ለምንድን ነው? ወደ አግዚአብሔር ለመቅረብ እና ለውጥ ለውጥ ለውጥ ጥንካሬ የአግዚአብሔርን ሕይወት ገደል እንድንቀበል ነው።

ይህን በአንድ እውነት አጋጥሚ ላብሬ። አግዚአብሔርን የምታስባል እንዲት እንት ከፈች። ላዋችንና ወላጆችን እጅግ አድርጋ ትረፈላችሁ ሆኖም ማንም ወንጌልን ለመዘበክ ወደ ሰዎች ቀይ ሲሄድ፣ እነዚህን ሁለት ፍጥረታት እንዳያጋጥሙት ግድረግ አይችልም። ይህች እንት በግጥምም ሰዓት እንድ ወፍረም፣ ጥቁር ላም ከየቸ፣ ወዲያው ትሸባለች። እንድ ጊዜ፣ ከተማ ውስጥ እየሄደች ላለች፣ ሳይታሰብ የተወሰነ ወጃች አጠገቧ ደርሰው ሲመጡትና ከፈት ለፈቷ ወደ እርሷ የሚመጣ የላም መንጋ አይታ፤ የጥፋት አስከፊ መሰላት ድርሰ ረፈች፤ ወጃችን ልታሰውግድ ስትጥከር ላጥቁን ታገኛለች፤ ላጥቁን ልታሰውግድ ስትጥከር፣ ወጃችን መጋፈጥ አለባት። በተወሰነ ጊዜም፣ መንገዱ በጣም ጠባብ ነው። በዚህ ግሬ መጋባት ተይዞ እያለ፣ ራሷን ልትሰት ምንም አልቀፈትም። ነገር ግን በዚያች አስፈላጊናቱ ቅጽበት፣ ጌታ ሆይ! እኛ ሕይወቱ ከዚህ ጥንካሬን ስጠሃ በላ ጸላጾች። በእያንዳንዱ እርምጃ ይህንን ጸሎት እየጸለያችሁ እነዚያን ዐሥራ ሁለት አሰራሪ ላጥቁ ሕሊኝ። እንደዚህ ዐይነት ልምዶች የመሳሰሉትን ነው እንዲህ የጌታን ገደል የመቀበል ልምድ የሚለው።

በእያንዳንዱ ማለዳ ድንቅ ጸሎት የሚጻፈደ ዳደኛ አላች። “አግዚአብሔር ሆይ! ዛሬም እንደገና ራሷን በፊትህ አቀርባለሁ” እያለ በትህትና ይናገራል። ለምን ዐላግ ራሷን ወደ አግዚአብሔር እንደሚያቀርብ ጠየቅሁት። ወዲያው “አግዚአብሔር እንዲሞላኝ ራሷን ለእርሱ አቀርባለሁ” በማለት መለሷል። ይህ በእርግጥ በእያንዳንዱ ማለዳ ልንጸልዎ የሚገባን የላቀ ጸሎት ነው።

በማለዳ እንደዚህ ያሉት ጥንታዊ ሳይኖሩ፣ ለዕለቱ ጥንካሬ ከየት ሊመጣ ይችላል? ከዚህም የተነሳ መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ የክርስቶስን ገደል ለማግኘት ወላኝ ቢሆን፣ መለኮታዊ ገደል ለማግኘት ጸሎት ወላኝ ነው።

ሆኖም መለኮታዊ ኅይል ማግኘት ምን ማለት ነው? መለኮታዊ ኅይል ማግኘት በየጊዜው ከምንወስደው ምግብ ምግቡ በሰውነታችን ውስጥ ተዋሕዶ ከሚሰጠን እካላዊ ጥንካሬ ጋር ሊመሳሰል ይችላል። ከመንፈሳዊ ጥንካሬም ጋር በተያያዘ እንደዚሁ ነው። በየቀኑ መታደስ አለበት። እንዳንደ ጸሎታችን እጅግ ደስ የሚል ነው። ይህ ለልባችን አስፈላጊ መንፈሳዊ መና ነው። እግዚአብሔርን በየቀኑ በማግኘት፣ ለቀኑ ጉዟችንን የሚሆን መንፈሳዊ ጥንካሬ እናገኛለን።

እንግዲህ የቀድሞው ጊዜ መና ለሚቀጥለው ቀን ማደር እንደሌለበት መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ከዚህ የምንወስደው መንፈሳዊ ትምህርት ለእያንዳንዱ ዕለት እዲህ ኅይል ለመቀበል ከእግዚአብሔር ጋር አዲስ ግንኙነት እንደሚያስፈልገን ነው። ይህን በየዕለቱ መና የመስብሰብ ልማድ ማሰደግ ይኖርብናል - ይህም፣ የዕለቱን እዲስ መልእክት፣ የዕለቱን እዲስ ተጽዕኖ፣ የዕለቱን እዲስ የክርስቶስ ድርሻ ከእግዚአብሔር ዘንድ ልንቀበል ያስፈልጋል። ይህ በየዕለቱ ሊኖረን የሚገባ በጎ ልማድ ነው። አሁን መናን የመስብሰብና ኅይልን የመቀበል ልማድ ማዳበር አለብን። መጽሐፍ ቅዱስን ብቻ ዐውቀን ክርስቶስን ግን ሳናውቅ መቅረት ምን ያህል ከጉዳ እንደ ሆነ ተረድተናል። ስለዚህ ክርስቶስን ከሰማይ እንደ ወረደልን መና እድርገን የመረዳት የከበረ ልምምድ ለማግኘት እንሻ።

በመግቢያችን ላይ የእስራኤል ልጆች “በግብፅ ያለምንም ጥጋ የበላነው ጥሣ እንዲሁም ዱባው፣ በጢኩ፣ ኩራቱ፣ ነጭ ሽንኩርቱ ትዝ ይለናል። አሁን ግን የምግብ ፍላጎታችን ጠፍቶአል፤ ከዚህ መና በስተቀር የምናየው የለም።” በማለት ሲያገረመርሙ በዘኁልቁ 11 ቁጥር 5 እና 6 ውስጥ ተመልክተናል። እንደ ነገር ሁሉም እርግጥ ነው። በማንኛውም ጊዜ መና ከሰለጠንን የግብፅ ምግብ በፈታችን መደቀኑ የማይቀር ነው። የግብፅ ኩራት፣ ቀይ እና ነጭ ሽንኩርት ጠንካራ ጣዕም አላቸው። በእርግጥ፣ ሁሉም የግብፅ ምግቦች ጠንካራ ጣዕም አላቸው። ጠንካራ ጣዕም ያላቸው ነገሮች ሁልጊዜ በቀላሉ ሊታወሱ ይችላሉ። የእስራኤል ልጆች በግብጽ የሚበሉትን ምግብ ለስታውብው፣ በዚያ የነበረባቸውን ሥቃይ - የተወደዱ ወንዶች ልጆቻቸውን ወደ ባሕር መጣል፣ ጡብ የማምረት ሥራቸውን እያደር መከበድ፣ በአሠሪዎቻቸው የሚደርስባቸውን አለቃቂ ግርፈያ እና ሌሎችም ቀንበሮች - በቀላሉ መርሳታቸው እንዴት ያለ እንግዳ ነገር ነው? ብዙ ጊዜ የሚወደቁ የገጠላትን ምሬት፣ የሰይጣንን እሥራት እና ያለፈውን ኑሮ ትግል ይረሱታል። በጌታ ኢየሱስ ከማመናቸው በፊት የሚፈልጉትን ማንኛውንም ነገር ማድረግ ይችሉ እንደ ነበር ብቻ ነው የሚያስታውሱት፤ አሁን ግን እንደ ታሰሩ እና ምቹት እንዳሉ ይሰማቸዋል። በአንድ በኩል፣ ብዙ ነገር ለሰሚያስታውሱ የማስታወስ

ችሎታቸው በጣም ጥሩ ነው፤ ሆኖም የማስታወስ ችሎታቸው በጣም ደካም ነው፤ ነጻ መውጣታቸውን እንኳ ረስተዋል።

ክርስቲያኖች ፍሬ የማያፈሩበት አንዱ ምክንያት በመጀመሪያ እንዴት ነጻ እንደ ወጡና እንደ ጻኑ በቀላሉ ስለሚረሱ ነው። በአውነቱ በጤህ፣ በገንኩርት እና ኩራት የመሳሰሉ የሚያውዱ ምግቦችን ሳይመገቡ መቅረት እደገኛ ባይሆንም፣ መናውን መመገብ ግን ፍጹም አስፈላጊ ነው። ወደ ክርስቶስ መቅረብ የታከተው ሁሉ ቀድሞውኑ ስለ ጥበፊ እና ብርቱ ቃና ሰላላቸው በገንኩርት እና ኩራት ማለብ ጀምሯል። ከዚህም የተነሣ፣ ማንኛውም ክርስቲያን የዕለት መናውን መቀበል አለበት። በቀላሉ በጌታ ቀን፣ ወይም ብዙ ክርስቲያኖች እንደሚያደርጉት በየዕለት ወይም በየለምስት ቀኑ ጥቂት መና ብቻ መውሰድ በቂ አይደለም። ነገር ግን ጌታን ዕለት ዕለት ብንነካው፣ እንዲህ ዐይነቱ መንካት በአውነት ጥንካሬአችን ሆኖ እናገኘዋለን።

ከዕለቱ የሚፈለቀው ውሃ

የበጎን ሥጋ መብላት የሕይወት ጀማሪ ነው፤ መና መመገብ የሕይወትን ዕድገት መጠበቂያ ነው፤ ውሃ መጠጣት ደግሞ ሕይወትን ማጥጣም ነው። የውሃ ትርጉም በማንቃት፣ በማደስ እና የታደሰ ኅይል በመስጠት ላይ ያረፈ ነው። የበጎ ሥጋ ሕይወትን ይሰጠናል፤ ይኸውም፣ ክርስቶስ በእኛ ውስጥ ይኖራል ማለት ነው። ነገር ግን በውስጣችን ያለው ክርስቶስ ለቀረው መንፈሳዊ ጉዟችን ጥንካሬን እንዲሰጠን በከብሩ ላይ ባለው ክርስቶስ መታደስ አለበት። ነገር ግን፣ እነዚህ ሁለት መሠረታዊ ነገሮች - ሥጋ እና መና - ብቻ ካሉ ሕይወትን ማጥጣም የሚባል ነገር አይኖርም። ልክ መናውን ከመስብሰብ ሌላ የምናየው የለም በማለት እገረምርሙ ነፍሳቸው የደረቀችባቸው የእስራኤል ልጆች እንዳደረጉት የክርስቲያኖች ፊት ደስታ የራቀውና ቀናቸው ሕዘን የሞላበት ሆኖ ያልቃል።

በቀድሞት የእግዚአብሔር ሕዝቦች ፊት ውሃ የቀረበው እንዴት ነበር? በዘፀአት 17፥5 መሠረት፣ የመጀመሪያው ተግባር፣ መሴ ዐባይን የመታበትን በትር - የቀድሞውን በትር መያዙ ነው፤ እንደ “እግዚአብሔር በትር” አልተወሰደም። እግዚአብሔር ስለ በትሩ የሰጠው ገሰጸ፤ የእስራኤል ልጆች መሴ ባሕርን ለመክፈል ባሕርን የመታበትን ድርጊት እንዲያስታውሱ የመፈለግ ዐላማ አለው። የግብፅ ውሃ በእግዚአብሔር ሲመታ፣ ውሃው ወደ ደም ተቀይሯል። ደም ደግሞ ጥጥ ማለት ነው። ይህ ዛሬ ላለው ለእኛ የግብፅ ፈሽታ እና ደስታ በእግዚአብሔር ፍርድ ሥር መሆኑን ያሳያል። በእርግጥ፣ የዚህ ዓለም ደስታና እርካታ ሁሉ ደም ነው። ምናልባት በግብጻውያን ዐይን

ብዙ ነገሮች እጅግ አስደሳች ቢሆኑም፤ ለእኛ ግን ደም ናቸው። ከዚህም የተነሣ ለንግድ ሰዎች፤ ለው ክርስቲያን ከሆነ ለብዙ አስራት የተጋለጠ ነው ይላሉ። ክርስቲያን የሚደሰትባቸው ነገሮች አሉ፤ እንደታዘ፤ ሆኖም ግዛታዊያን ከሚደሰቱባቸው ነገሮች ፍጹም የተለዩ ናቸው። ስለዚህም ለግዚአብሔር በመጀመሪያ በግብፅ የተጠቀመበትን በትር ማምጣት ነበረበት።

ሕይወት ከክርስቶስ እንደሚመጣ፤ የሕይወት መታደሪያም ከክርስቶስ የሚገኝ እንደ ሆነ ተመልክተናል። ነገር ግን ደስታ ከየት ይመጣል? ለንግድ አዳኞች ልጆቻቸውን እንደ ደስታቸው ይወስዷቸዋል። ሆኖም፤ የኛ ደስታ በበትር ከተመታው ወለት ነው የሚመጣው። ለግዚአብሔር ለሙሴ ጌራ በ [ከፊብ በሲና ምድር በዳ ከሚገኙ ከፍታዎች አንዱ ነው] አጠገብ ባለው ወለት በዚያ ላይ በላንተ ፊት ልቀግላሁ አለው (ነገፍ)። ስለዚህ ለእኛ ያለን መንፈሳዊ ውሃ በእግዚአብሔር ፊት ካለው ወለት ይፈልጋል። በነቅርያትስ 10 ቁጥር 4 መሠረት፤ ይህ ወለት ራሱ ከክርስቶስ ነው። የወለቱ መመታት ስለ ክርስቶስ ጥቅ ይናገራል፤ ከዚያ የሚፈለቀው ውሃም መንፈስ ቅዱስን ያሳያል። አርካታችን ደስታችን ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ውስጥ ይገኛል። ይህም ደስታ ያጣውን ከመካሰ ያሰፈ ነው። ብዙ ጊዜ በሕይወታችን ጽልመታዊ ቀናት፤ ገልባታችን ሊገባቸዋቸው አላችን ሊገደ ይችላል። የምንደሰትበት አንዳች አይኖርም። በዚህ ተመሳሳይ በላንተ ግን ያጣውን ነገር ፍጹም የሚያስፈልግ ደስታ ለግዚአብሔር ይሰጠናል።

ነበዩ ሊላይያስ አንድ ጊዜ ስለ ጌታችን ሊዮስ ክርስቶስ ሲናገር በእግዚአብሔር ፊት፤ "ከረጅም መሬት እንደ ወጣ ሥር በቀለ" ብሏል (53+2)። ይህ ምን ማለት ሊሆን ይችላል? በደረቅ ምድር ሥር ለይበቅልም፤ ቀጥሎ ደገም፤ ይህ ዘይቤላዊ ግጥም የሚያሳየን ጌታ ሊዮስ በምድር በነበረበት ወቅት የታመነው በእግዚአብሔር ላይ እንደ ነበረ ነው፤ ይህ ሃላም የሚሰጠው አንዳች መጣበት (አቅርቦት) አይኖርም። ክርስቶስን የምንከተል እኛም በዚህ ምድር እንደዚሁ ነን። አርካታ እንዲሰጠን ብለን በዚህ ዓለም ካለው ከየትኛውም ምንጭ መጠጣት የጥንትን ደም መጠጣት ነው፤ ያም ሆኖ በዚህ ምድር ላልን ከመለኮታዊው ወለት ከሚፈለቀው ውሃ አለመጠጣትም እንደ ተጠመ መቅረት ነው፤ ነገር ግን ክርስቶስ ጥግታችንን ሁሉ የሚደረግና ሙሉ ደስታ የሚሰጠን የሕይወት ውሃ ነው።

ዛሬ እግዚአብሔር በተመታው ዓለት ፊት በተራራው ላይ ቆሟል፤ ስለዚህም መንፈሳዊ ደስታ ግራ ሊጋቢ ወይም ግልጽ ያልሆነ ነገር ሳይሆን ፊት ለፊታችን የሚታይ ለውጥ ነው። አምላካችን እንደታዘ ታላቅ ነው፤ በአርግጥም፤ በማልቀስ ከመደምደማችን በፊት ቀድሞውኑ ፈጣሪና ሣቅ የጀመርንባቸው ወቅቶች ብዙ ናቸው።

ምዕራፍ 7

በእግዚአብሔር ፊት የእማኞች ዋጋ

የምንባብ ከፍል ዘፀአት 30+11-12፤ ዘሌዋውያን 27+1-8

በብሉይ ኪዳን ዘመን ሰው በእግዚአብሔር በሚቆጠርበት ጊዜ፤ መቅሠፍት እንዳይመጣበት ለሕይወቱ ቢዛ የሚሆን ምጽ ለእግዚአብሔር መክፈል አለበት። "ከዚያም ለግዚአብሔር (ሀገ) መሰረ? አለው፤ የእስራኤላውያንን ጠቅላላ ቁጠራ በምታደርግበት ጊዜ እያንዳንዱ ሰው በሚቆጠርበት ወቅት ለሕይወቱ ቢዛ የሚሆን ምጽ ለእግዚአብሔር (ሀገ) መክፈል አለበት፤ በዚህም ዐይነት ስትቆጥራቸው በእነርሱ ላይ መቅሠፍት አይመጣም (ዘፀ. 30+11-12)። እስራኤልን እንዲቁጥር ዓዊት ሊያላብን ሲያዘው ለግዚአብሔር ያዘገበት በዚህ ምክንያት ነው (ዘኢ. 21 ይመለከቷል)። ማንም በደሙ ካልተከለለ ወዲያው ይፈረድበታል።

ከዚህ ከፍል - ዘፀ. 30 - ውስጥ በርካታ ነጥቦች ተነሥተዋል።

"ከዚያም ለግዚአብሔር (ሀገ) መሰረ? አለው፤ የእስራኤላውያንን ጠቅላላ ቁጠራ በምታደርግበት ጊዜ እያንዳንዱ ሰው በሚቆጠርበት ወቅት ለሕይወቱ ቢዛ የሚሆን ምጽ ለእግዚአብሔር (ሀገ) መክፈል አለበት፤ በዚህም ዐይነት ስትቆጥራቸው በእነርሱ ላይ መቅሠፍት አይመጣም (ዘፀ. 30+11-12)።

"ማንም ወደ ተቋጠተ ከገደ የሚያልፍ ሃያ አዕሊ በሚመዝን በመቅደሱ ስቅል ሚዛን ምግዝ ሰቅል መስጠት አለበት፤ ይህ - ለእግዚአብሔር (ሀገ) የሚቀርብ መሥዋዕት ነው" (ዘፀ. 30+13)።

"ዕድሜያቸው ሃያ ዓመትና ከሃያ በላይ ሆኖ ወደ ተቋጠተ ያለቱት ሁሉ፤ ለእግዚአብሔር (ሀገ) መሥዋዕት ማቅረብ አለባቸው" (ዘፀ. 30+14)።

"ሕይወታችሁ ግስተሰሪያ እንዲሆን ለእግዚአብሔር (ሀገ) መሥዋዕት በምታቀርቡበት ጊዜ ባለጠጋው ከግጥሥ ስቅል በላይ፤ ጅዛውም አጥጥሎ አይስጥ" (ዘፀ. 30+15)።

በተመሳሳይ መልኩ በዘሌዋውያን 27 ውስጥም በርካታ ነጥቦች ተነሥተዋል።

"እግዚአብሔር (ሆኖ) ሙሴን አንጻህ አለው፤ 'ለአስራአላውያን እንዲህ በለህ ተናገር፤ ማንኛውም ሰው ተመጣጣኙን ዋጋ በመክፈል ለእግዚአብሔር (ሆኖ) ሰውን ለመስጠት የተለየ ስላለት ሊሳል' (ቁ. 11 ፡ 2)።

"ዕድሜው ከሃያ አስከ ሥልሳ ዓመት ለሆነ ወንድ፤ በቤተ መቅደሱ ሰቅል ሚናን መሠረት፤ ግምቱ ለምሳ ጥሬ ሰቅል ብር ይሁን። ለሴት ከሆነ ግምቱ ሠላሳ ሰቅል ይሁን። ዕድሜው ከአምስት አስከ ሃያ ዓመት ለሆነ ሰው፤ ወንድ ከሆነ ግምቱ ሃያ ሰቅል፤ ሴት ከሆነች ግምቱ ዐሥር ሰቅል ይሁን። ዕድሜው ከአንድ ወር አስከ አምስት ዓመት ለሆነ ሰው፤ ወንድ ከሆነ ግምቱ አምስት ሰቅል ጥሬ ብር፤ ለሴት ከሆነ ሦስት ሰቅል ጥሬ ብር ይሁን። ሥልሳ ዓመት ወይም ከዚያ በላይ ለሆነ ሰው፤ ወንድ ከሆነ ግምቱ ዐሥራ አምስት ሰቅል፤ ሴት ከሆነች ዐሥር ሰቅል ይሁን" (ቁ. 3-7)።

"ስላላት የተላለው ድካ ከሆነና ግምቱን መክፈል ካልቻለ ግን፤ ለከጠታ ያሰበውን ሰው ወደ ክህነት ያምጣ፤ ክህነም የተላለው ሰው ባለው ዐቅም መሠረት መክፈል የሚገባውን ደተምንክታል" (ቁ. 8)።

በእነዚህ ሁለት ከፍሎች መካከል ያለውን ሰፊ ከፍተኛ እናስተውላለን። በዘፀአቱ ከፍል መሠረት የተቆጠሩ ሁሉ - ወንድ ወይም ሴት፤ ድካ ወይም ሐብታም ሳይባል - ግማሽ ሰቅል መስጠት ያለባቸው ሲሆን፤ በዚህ የወጣት ከፍል መሠረት ግን የሚሰጡት ሰቅሎች በእድሜ፤ በታላ እና በሀብት መሠረት የተለያዩ ናቸው። ለምንድን ነው እንደዚህ ዐይነት ልዩነቶች ያሰፈሉት? ምክንያቱም ዘፀአት 30፡11-16 ለሕይወት ቢዛ ስለሚሆን ምጃ ሲናገር፤ ዘሌዋውያን 27፡1-8 ስለ ልዩ ስላለት ተመጣጣኝ ዋጋ ነው የሚናገረው።

የድንት ተመን

ኦሪት ዘፀአት ለሕይወት ቢዛ ስለሚሆን ምጃ ስለሚናገር፤ ዕድሜያቸው ሃያ ዓመት እና ከዚያ በላይ የሆኑ ሁሉ፤ ወንድም ሆነ ሴት፤ ግማሽ ሰቅል መሥዋዕት መስጠት አለባቸው፤ ጉዳዩ ከድንት ጋር የተያያዘ ነውና። እያንዳንዱ ሰው ግማሽ ሰቅል መስጠት አለበት፤ ያለበልዚያ መቅሠፍት በላዩ ላይ ይመጣል። ይህንን ከዛሬ ለማኞች ጋር ስናዛዘን፤ ሁሉ ሰው ደድን ዘንድ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሚያስፈልገው እናያለን። በእግዚአብሔር ፊት ድንትን እንዳገኘ ጎጠላተኛ ደግሞ ሁላችንም እኩል ዋጋ ነው ያለን።

"ግማሽ ሰቅል" በሉቃስ 10፡35 ከተነገረው "ሁለት ዲናር" ጋር ተመጣጣኝ ነው። ቀድሞውኑ ጌታችን ኢየሱስ ሁሉንን ዲናር ሰለ እኛ ከፍሏል። ይህ ዋጋ ወደ ቤቱ (ይህም፤ ለዳኛችን እስኪመለስ መቆያ ነው) መጣበት እንደገኘል በቂላችን ነው።

"ሃያ ዓመት" ሰው ስለ ራሱ ወሳኝ የሚሆንበትን ጊዜ የሚያሳይ ነው። በእዚህ እዚህ ጋ የምንቀሰመው ትምህርት፤ ስለ ራሳቸው ጎላፊነት መውሰድ የሚችሉ ሁሉ የእግዚአብሔር ልጅ ሊኖራቸው የግድ እንደ ሆነ ነው። የአዕፄአልን ልጆች በተመሰከተ፤ የተጠያቂነት ዕድሜ የሚቋጠረው በተፈጥሮአዊ ውልደታቸው መሠረት ነው፤ የሚያድነውን ጸጋ ለመቀበል፤ ማንም የተጠያቂነት ዕድሜውን አያውቅም። እንዳንዶች ምናልባት ዕድሜያቸው 7 ወይም 8 ሲሆን ይህን የተጠያቂነት ዕድሜ ሊደርሱበት ይችላሉ።

"ባለ ጸጋው ከግማሽ ሰቅል በላይ፤ ድካውም አገድሎ አይሰጥ። ከፍደው የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ስለሆነ፤ በባለጸጋውና በድካው መካከል ልዩነት የለም። ባለጸጋ ወይም ድካ በሰው ሥራ ውስጥ ስፍራ ይኖረው ይሆናል። ልዎች መልካም ወይም ከፋ ሥራ በመሥራት እና በለመሥራት ራሳቸውን አያድኑም። ሁሉም ግማሽ ሰቅል ማቅረብ አለባቸው። ጌታችን የፈጸመው ድንት ሊጨመርበት ወይም ሊቀነስበት አይችልም። ሁሉም በውድ ደሙ ሊድኑ ይገባቸዋል። ውድ ደም የተባለው፤ ከክብር ደም ስለ ሆነ ነው (ዕፄ፡፲፡119)። ውድ ደሙ ማንም ሊከፍለው የማይችል፤ ጌታችን ኢየሱስ ራሱ ለእኛ የከፈለው ነው።

የልዩ ስላላት ግምት

የልዩ ስላላት ግምት ለሕይወት ቢዛ ከሚሆነው ምጃ ቢያንስ 6 አጥፍ እንደ ሆነ እንገነዘባለን፤ የትንሹ መጠን ሦስት ሰቅል ነውና (ዘሌ. 27፡6)። የልዩ ስላላት ትልቁ መጠን ግን መቶ አጥፍ ነው፤ ይኸውም እንዳንዶች እምሳ ሰቅል ያህል መስጠት ስላለባቸው ነው (ቁ. 3)። ታዲያ ለምንድን ነው ይህን የሚያህል ትልቅ ከፍተኛ ያለውን ምክንያቱም የዘፀአቱ ከፍል ስለ ድንት ሲናገር የዘሌዋውያን ግን ስለ መስጠት ስለሚናገር ነው።

በዚህ በታ መስጠት የሚለው ቃል ምን ያህል ለመስጠት ፈቃደኛ ከመሆኔ ጋ አይያዝም፤ ደልቁት ለመስጠት የፈለግሁትን ነገር በእግዚአብሔር ፊት ምን ያህል ዋጋ አለው የሚለውን ያሳያል። ከድንት አይታ እንጻር፤ እግዚአብሔር ሁላችንንም ግማሽ ሰቅል ዋጋ እንዳለን ነው የሚቆጥረን። ማንም ከማንም አይበልጥም። ባለጸጋ ወይም ድካ፤ አዛውንት ወይም ወጣት - በሁሉም ዋጋ ላይ እግዚአብሔር እኩል ተመን ለስቅምጦባቸዋል። ተፈጥሮአዊ የሆነው ሁሉ በእግዚአብሔር የተወሰነ ነው። የሚያድን የእግዚአብሔር ልጅ ነው። ማንም በዚያ ላይ መጨመርም፤ መቀነስም አይችልም። ስለዚህም፤ ሁሉም በእግዚአብሔር ፊት ጎጠላተኛ ናቸው፤ በእርሱ ጸጋ ግን፤ እኩል

የሕይወት ቢዛ ዋጅ ዋጋ ሁሉም ለላቸው ስለ ከርሰቶል ሲል፣ ለግዚአብሔር ሁላችንንም በፊት ለኩል ዋጋ ያለን ለድርሳችን ይመለከታል። በፊት የከበርነና፣ ጠቃሚ ለንደሆንን ይቆጥረናል። ነገር ግን ይህ ዋጋ በልጁ ብቻ የሚገኝ ነው። ስለዚህም በእግዚአብሔር ፊት በድንታችን ምክንያት ያገኘው ዋጋ ለኩል ነው።

የሆነ ሆኖ በሌላ አነጋገር፣ ለግዚአብሔር አንዳንድ ለማቸችን ከአንዳንዶቹ የበለጠ ጠቃሚ እንደ ሆኑ ለንግድቁጥር ይህ ለይከለከለውም። ምንም እንኳ ሁሉም ለኩል ቢድኑ ለና ለኩል የእግዚአብሔር ልጆች ቢሆኑም፣ አንዳንዶቹ መስጠታቸው የበለጠ ከመጠናቀቁ ለና መንፈሳዊ ጠቃሚነታቸው ትልቅ ከመሆኑ የተነሣ ለእግዚአብሔር የበለጠ ዋጋ አንዳላቸው ሊቆጠሩ ይችላሉ። እዚህ ጋ ስለ እነዚህ ሁለት ጠቃሚ ምክንያቶች እንገነዘብ። መንፈሳዊ ጠቃሚነትና ልባዊ መስጠት። ለግዚአብሔር እንደ ለሰላላ፣ የሚቆጥረን ከእነዚህ ሁለት ምክንያቶች የተነሣ ነው። ለማኝ መንፈሳዊ ጠቃሚነታ ቢኖረውና መስጠት ባይችል፣ በእግዚአብሔር ፊት በከርሰቶል ካገኘው ዋጋ ሌላ ዋጋ የለውም። ሆኖም ራሱን በንጹሕ ልብ ለመሠዋት ፈቃደኛ ከሆነ፣ ገና ከአንድ ወር አስከ ለምስት ዓመት ዕድሜ ብቻ ያለው ቢሆንም እንኳ በእግዚአብሔር ፊት የሆነ ተጨማሪ ዋጋ ሊሰጠው። ለሌላው በእግዚአብሔር ፊት ለጆግ አሳዛኝ ነገር ከሞገሽ ሰቅል በላይ ጠቃሚነታ ከሌለው ነው። ድኑሱን የሚያረጋግጥ ግግሩ ሰቅል የሕይወት ቢዛ ዋጅ ለሰው፣ ነገር ግን በእግዚአብሔር ፊት ይዞ የሚቀርበው ምንም ተጨማሪ ነገር የለውም።

በእስራኤል ልጆች መካከል፣ ሰዎች በሌራት የዕድሜ ሊርከን እንደሚከተረሉ ለናስተውል። ከአንድ ወር አስከ ለምስት ዓመት - የልጅነት ጊዜ፣ ከአምስት ዓመት አስከ ሃያ ዓመት - የወጣትነት ጊዜ፣ ከሃያ ዓመት አስከ ሥድስ ዓመት - የጎልማሳነት ጊዜ፣ ሥድስ ዓመት እና ከዚያ በላይ - የእርጅና ጊዜ። ከእስራኤል ልጆች ጋር በተያያዙ ትክክለኛ ተፈጥሮአዊ የዕድሜ ሊርከኖች እነዚህ ናቸው። ነገር ግን ከከርሰቲያን ለማቸች ጋር በተያያዙ በመንፈሳዊ ጥንካሬ ላይ ያለውን ልዩነት ያሳያል።

ድንትን በተመለከተ፣ ሁሉም ከከርሰቲያኖች ለኩል ዋጋ ቢኖራቸው፣ ነገር ግን መስጠትን በተመለከተ ግን፣ እንደ ግለ ሰቡ ይለያያል። ለደንዳንዱ የዳነ ሰው ለኩል ዋጋ ሊኖረው የተገባ ነው። ከአንድ ወር አስከ ለምስት ዓመት ላሉ ሕፃናት የእግዚአብሔር ዋጋ፣ ሦስት ሰቅል (ሰሌቶች) ወይም ለምስት ሰቅል (ለወንዶች) ነው። ስለዚህ በመንፈሳዊ ቋንቋ፣ አንድ በቅርብ ጊዜ የዳነ ሰው ቢያንስ ቢያንስ ጥቂት ዋጋ ሊሰጠው ማለት ነው። ይህም ዋጋ የሚመጣው

ከመስጠት መሆኑን ለናስተውል። መስጠት ከሌለ ሰው በእግዚአብሔር ፊት ትክክለኛ ዋጋ ሊኖረውም። የዳነ ሰው ለእግዚአብሔር መኖር ይችል ዘንድ፣ ራሱን ለንግድቁጥ መንፈስ ቅዱስ ይመራዋል። ከአምስት ዓመት አስከ ሃያ ዓመት ያለው የዕድሜ ሊርከን ጥቂት መንፈሳዊ ልምድና ቅናት ካላቸው ትክክለ ለማቸች ጋር ሊዛመድ ይችላል። የጎልማሳነት ሊርከን ከጠንካራና በሳል ለማ ቸች ጋር ሊዛመድ ይችላል።

ምንም እንኳ ዕድሜያቸው ከሥድስ ላለፉ ዕብራውያን ሰዎች ግምት ቢቀንስም፣ ይህ ላይሆን የሚችልበት ዕድል መኖሩን ለናስተውል ይገባል - ካሌብን መመልከት እንችላለን። ምንም እንኳ ዕድሜው ቢሸመግልም፣ ጥንካሬው በወጣትነቱ ጊዜ እንደከበረው ነው (አያሱ 14፡11 ይመለከታል)። በተጨማሪም፣ መዝሙረኛው በመዝሙሩ “ባረጁ ጊዜ እንኳ ያፈራረሱ እንደ ለመለመድ እንደ ጠነኩ ይኖራሉ” ብሏል (92፡14)። የብሉስት ዕድሜ ምርጡ ዘመን እንደ ሆነ ይህ ያሳያል። መንፈሳዊ ሕይወታችን ማርጀት የለበትም። እንደ አለመታደል ግን፣ የሚያረጅ ሊኖር ይችላል፤ በኋለኞቹ ዓመታት ብዙ ጊዜ እርጅና ይመጣል። ዛሬ በእግዚአብሔር ፊት ያለን ዋጋ አስከ ፍጻሜው ይቀጥላል በማለት የተሰኘ ግምት ለአንዳንዶቹ (አንዳንዶቹ) እንጠንቅቅ። ለጌታ ካለው ዋጋ እንደ መንፈሳዊ ሕይወታችን ለቀንሰ የሚመጣበት ሁኔታ አለ።

ከሃያ አስከ ሥድስ ዓመት ያለው የዕድሜ ሊርከን የተሰጠው ዋጋ ከሌሎች የዕድሜ ሊርከኖች ዋጋ የበለጠ ነበር፤ እንደዚህ ዐይነት ሰዎች ትርጉም ባለው መንገድ፣ በከፍተኛ ውስጥ በመጀመሪያ ተጠቅሰዋል። ለምን? ምክንያቱም ዕድሜያቸው ሃያ እና ከዚያ በላይ የሆኑ ለውጊያ መሰላፍ ይችላሉ (ዘኁ 113)። በዘኁልቃ ምዕራፍ 1 እንደ ተገኘው ለእግዚአብሔር ዐሥራ ሁለቱንም የእስራኤል ግዶች ሲቆጥር፣ ለውጊያ መሰላፍ የሚችሉትን ዕድሜያቸው ሃያ እና ከዚያ በላይ የሆኑትን ቁጠረ። ዛሬም ልጆቹን እንደዚሁ ይመዝናል። ራሳቸውን የሚሰጡ ሁሉ ዋጋ ሊሰጡ። የደከሙት እንኳ ዋጋ ሊሰጡ። ለእግዚአብሔር ከብር የሚቆሙ፣ ከእግዚአብሔር ጋር ንጉሳትን የሚቃወሙ ለና ስለ እግዚአብሔር ከሰይጣን ጋር የሚዋጉ ደግሞ በእግዚአብሔር ፊት ለጆግ አስረላጊ ናቸው። ያለ ምንም ጥርጥር፣ የእግዚአብሔር ዐይኖች በእነዚህ ተዋጊዎች ላይ ነው።

ነገር ግን፣ በወንዶች እና በሴቶች መካከል ልዩነት ለምን ተደረገ? በእኛ ጊዜ ይህ ተፈጥሮአዊ መሠረት የለውም (ምንም እንኳ ከእስራኤላውያን ጋር በተያያዙ ጉዳዩ አካላዊ የዘረ ቢሆንም)፤ ከዚያ ይልቅ ግን የመንፈሳዊ ሕይወት ጥንካሬ ወይም ደክመት ለመላካች ነው (1ጴጥ. 3፡7)። ጌታን ከመን እንደ

ዓመት ብቻ የሆነው አማኝ እምስት ዓመት ከሆነው አማኝ ይልቅ የበሰለ ሊሆን ይችላል።

ከርስቲያኖች በመንፈሳዊ ዕድገታቸው እንደሚለያዩ ከዚህ አጭር ምልክታ ተረድተናል። የማደግም የመድከመም ዕድሎች አሉ። እናንተስ አሁን በየትኛው እርከን ላይ ነው ያላችሁት?

"ሰሌዳት የተሳለው ድካ ከሆነና ግምቱን መከፈል ካልቻለ ግን፤ ለሰጠታ ያሰበውን ሰው ወደ ካህኑ ያምጣ፤ ካህኑም የተሳለው ሰው ባለው ዐቅም መሠረት መከፈል የሚገባውን ይተምንበታል" (ቁ. 8)። ለእኛ ይህ ምን ማለት ነው? እንደ መንፈሳዊ እድገታችን መጠን መስጠት ይገባል፤ ሆኖም በመንፈስ ቅዱስ ብርሃን ሰናዩው፤ መስጠት የተገባንን ያህል እንደሌለን እናውቃለን። በዚህ ጊዜ፤ ወደ ታላቁ ሊቀ ካህናችን - ጌታ ኢየሱስ - መምጣትና እንደገና ግምት እንዲያወጣልን መጠየቅ ነው የምንችለው። እንደ አዲስ መጀመር አላለን።

በመጨረሻ፤ ሰቅሉ "በቤተ መቅደሱ ሰቅል ሚዛን መሠረት እንደ ነበረ ማስተዋል ጠቃሚ ነው (ቁ. 3)። ይህ ማለት እስራኤላውያን እግዚአብሔር የተመነላቸው ዋጋ ብቻ ነው ያላቸው፤ ይህም ያለምንም ጥያቄ ፍጹም ትክክለኛው ተመን ነው። ሰዋዊ ተመን ብዙ ጊዜ ሰሎት ነው፤ ነገር ግን የቤተ መቅደሱ ሰቅል ሚዛን ፍጹም ትክክል ነው። ለእነዚህ እግዚአብሔር የዛሬ አማኞችን በተመለከተ የሚተምነው ፍጹም ነው።

ለድነታችን ከርስቶስ ትልቅ ዋጋ ከፍሎልናል፤ ይኸውም በቀደመው ኪዳን ለሕይወት ቢህ ዎጀ ሁሉም ሊከፍሉት የሚገባው ግማሽ ሰቅል አንደ ነበረ ሁሉ አሁንም ለሁሉም ሰው እኩል ዋጋ መከፈሉን ያሳያል። ሆኖም ዛሬ እግዚአብሔርን "እግዚአብሔር ሆይ፤ በፊትህ ምን ያህል የበለጠ ጠቀሜታ አለኝ?" በማለት መጠየቅ አለብን። ዋጋችን ምንጊዜም በሚጨምር መሰጠት እንዲሆን እግዚአብሔር ይርዳን።

ምዕራፍ 8

የክርስቶስ ፍቅር

ከክርስቶስ ፍቅር የሚለየን ማን ነው? ችግር ነው ወይስ ሥቃይ፤ ወይስ ስደት፤ ወይስ ረሀብ፤ ወይስ ዕራቀትነት፤ ወይስ አደጋ ወይስ ሰይፍ? ይህም፤ "ሰላ አንተ ቀኑን ሙሉ ከሞት ጋር እንጋፈጣለን፤ እንደሚታረዱ በጎች ተቆጠርን ተብሎ እንደ ተጻፈ ነው። ምንም እደለንም፤ በዚህ ሁሉ በወደደን በእርሱ ከእሸናፊዎች እንበልጣለን። ይህን ተረድቻለሁ፤ ሞትም ይሁን ሕይወት፤ መላክትም ይሁኑ አጋንንት፤ ያለውም ይሁን የሚመጣው፤ ወይም ማንኛውም ገደል፤ ከፍታም ይሁን ጥልቀት፤ ወይም የትኛውም ፍጥረት፤ በጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ካለው ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን አይችልም (1ኛ 8፡35-39)።

የክርስቶስ ፍቅር ገድ ይለናል፤ ምክንያቱም እንዲህ ስለ ሁሉ እንደ ሞተ እርግጠኞች ሆነናል፤ ከዚህም የተነሣ ሁሉ ሞተዋል። በሕይወት ያሉትም ለሞተላቸውና ከሙታን ለተነሣላቸው እንጂ ከእንግዲህ ለራሳቸው እንዳይኖሩ እርሱ ስለ ሁሉ ሞተ (2ቆር. 5፡14፤ 15)።

በዚህም ምክንያት በአብ ፊት እንበረከካለሁ፤ ከእርሱም በስማይና በምድር ያለ ቤተ ሰብ ሁሉ ሰምጌ ያንኛል። በውስጥ ለውነታችሁ እንደትጠነከሩ፤ ከከብዱ ባለጠግነት በመንፈስ በኩል ገደል እንዳለባችሁ እጸልያለሁ፤ ይኸውም በእምነት ከርስቶስ በልባችሁ እንዳያድር ነው። ደግሞም ሥር ሰዳችሁ፤ በፍቅር ታንጽቸሁ፤ የክርስቶስን ፍቅር ለፋቱ፤ ርዝመቱ፤ ከፍታውና ጥልቀቱ ምን ያህል እንደ ሆነ ከቅዱሳን ሁሉ ጋር የመገዛበ ገደልን እንድታገኙ ነው። እስከ እግዚአብሔር ሙላት ሁሉ ደርሳችሁ እንድትሞሉ፤ ከሙታዎቹ በላይ የሆነውን የክርስቶስን ፍቅር ታውቁም ዘንድ ነው (ኤፌ. 3፡14-19)።

በእነዚህ ሦስት ክፍሎች፤ "የክርስቶስ ፍቅር" የሚል እንድ የጋራ ሐረግ አለ። መጽሐፍ ቅዱስ በዚህ ርዕሰ ብዙ የሚናገር ቢሆንም፤ እጅግ በጣም ግልጽ ለድርጊ የክርስቶስ ፍቅር አያለ የሚጠቅሰው በእነዚህ ሦስት ክፍሎች ብቻ ነው፤ ሌሎቹ ስለ እግዚአብሔር ፍቅር ነው የሚናገሩት። ሆኖም መጽሐፍ ቅዱስ በትክክል የእግዚአብሔር ፍቅር የክርስቶስ ፍቅር እንደ ሆነ በግልጽ

ያስቀምጣል። በሮሜ 8፡35 “ከክርስቶስ ፍቅር የሚለየን ማን ነው?” ብሎ የጠየቀ ቢሆንም፤ በዚያው ክፍል ቁጥር 38፤ 39 ላይ “... ማንኛውም ንገረኛ፤ ከፍታም ይሁን ጥልቀት፤ ወይም የትኛውም ፍጥረት፤ በጌታችን ኢየሱስ ካለው ከእግዚአብሔር ፍቅር ሊለየን አይችልም” በማለት ይመድሟል። ስለዚህ የእግዚአብሔር ፍቅርና የክርስቶስ ፍቅር ሁለት በአንድ ናቸው። የሆነ ሆኖ፤ ከሦስት ዐይነት ሰዎች ጋር በተያያዘ በተለይ “የክርስቶስ ፍቅር”ን እንነጋገራለን።

አንድ - በሮሜ 8 ያለው የክርስቶስ ፍቅር

ለሚሠቃዩት ነው።

እያንዳንዱ አማኝ የራሱ ተሞክሮዎች፤ ችግሮች እና ከባቢያዊ ሁኔታዎች አሉት። ነገር ግን በጳውሎስ ገለጻ መሠረት፤ የግል ሁኔታችሁ ምንም ይሁን ምን፤ መልሱ ሁልጊዜም “የክርስቶስ ፍቅር” ነው። መቶ ችግሮች ሊኖሩባችሁ ይችላሉ፤ ሆኖም ለሁሉም መልሳቸው የክርስቶስ ፍቅር ነው። እንዳንድ አማኝች በመከራና ችግር፤ እንዳንዶች በድክነት፤ እንዳንዶች በሰደት፤ እንዳንዶች በእስቃቂ ረሃብ ይሠቃዩ ይሆናል። ሆኖም፤ ዕራቁትን ወይም አደጋ ወይም ጦርነት ወይም ድርቅ እንኳ ቢሆን፤ ማንኛውም ነገር ከክርስቶስ ፍቅር አይለየንም፤ ፍቅሩ እንደዚህ ዐይነት ችግሮችን ሁሉ ይፈታልና። ሰው በክርስቶስ ፍቅር ሲያዘ፤ ብዙዎች በማያልፉበት መከራ ውስጥ ያልፋል።

ባል የሞተባት አንዲት ሴት በድክነት ትኖር ነበር። ያላትን ሁሉ ለብድር መያዣ ሰጥታለች፤ ኪራይም አለባት። ሆኖም ይሄ ሁሉ መመሳቀል አያለባት እንኳ፤ ሣቂታ ፈቷን እንደ ጠበቀች ናት። መቼ መቼ ነው የምትሥቀው? እንደ ዓመት ያልሞላውን ልጇን ባየች ቁጥር ትሥቃለች። በፍቅር ምክንያት ትሥቃለች።

“ምንም አይለየንም፤ በዚህ ሁሉ በወደደን በእርሱ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን” የሚለውን፤ የሮሜ 8፡37 ቃል በጣም እወደዋለው። በዚህ ሁሉ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን እንጂ፤ ከዚህ ሁሉ ውጭ አይደለም። እነዚህ ሁሉ ወደ እኛ ባይመጡ፤ ማሸነፍ አስፈላጊ አይደለም። ብዙዎች መከራ እና ችግር፤ ጭንቀት እና ሰደት ባይኖር ኖሮ ማሸነፍ እንደሚችሉ ያስባሉ። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል በዚህ ሁሉ ከአሸናፊዎች እንደምንበልጥ ይናገራል። መከራና ችግር ወይም ጭንቀት፤ ወይም ሰደት፤ ወይም ረሃብ፤ ወይም መራቀት፤ ወይም አደጋ፤ ወይም ጦርን እንድናሸነፍ ገይላችን የክርስቶስ ፍቅር ነው። ይልቁንም እነዚህ ነገሮች ሥቃይ የሞላባቸው ናቸው፤ ዳሩ ግን የክርስቶስን ፍቅር የቀመሱ እንደዚያ አይቆጥሯቸውም።

ሁለት - በ2ኛ ቆሮንቶስ 5 ያለው የክርስቶስ ፍቅር

ለእገልጋዮች ነው

እዚህ ጋ የተጠቀሰው “የክርስቶስ ፍቅር” እግዚአብሔርን ለሚያገለግሉ ነው። እገልጋዮቹን “የክርስቶስ ፍቅር ግድ ይለናልና” ይላል ጳውሎስ (ቁ. 14)። “ግድ ይለናል” የሚለው ቃል በግሪኩ ቅጅ የአንድን ነገር በውሃ መታጠብ ያመለክታል። የክርስቶስ ፍቅር ከውሃ የማጠብ ንገረኛ ጋር ተመሳሳሉ ሊኖረው ይችላልና። በአንድ ወቅት ዴቪድ ሊቪንግስቶን ሰዎች ለባሪያ ንግድ ሲሉ ወደ አፍሪካ ከመጡ፤ አንድ ሰው የክርስቶስ ፍቅር ወደ አፍሪካ እንዲሄድ ግድ ሊለው አያስችልም? ብሏል። ስለዚህም፤ እርሱ ራሱ ወደ አፍሪካ ሄዷል። የክርስቶስ ፍቅር ግድ ብሎት ሕይወቱን በሰጠው በዚህ ሰው ምክንያት ብዙ ሰዎች መለኮታዊውን ሕይወት አግኝተዋል። የክርስቶስ ፍቅር ብቻ ግድ ይለናል። ፍቅር ለታይታ የሚደረግ ነገር አይደለም፤ ሆኖም ጣፋጭነቱን የቀመሱ ሁሉ በገይሉ ከመታጠብ ውጭ ምንም አማራጭ የላቸውም።

“ምክንያቱም አንዱ ስለ ሁሉ አንድ ሞት አርግጠኞች ሆነናል፤ ከዚህም የተነሣ ሁሉ ሞተዋል። በሕይወት ያሉትም ለሞተላቸውና ከሙታን ለተነሣላቸው አንጂ ከእንግዲህ ለራሳቸው እንዳይኖሩ እርሱ ስለ ሁሉ ሞተ” (ቁ. 14፤ 15)። “አርግጠኞች ሆነናል” ማለት “ይመድመናል” ማለት ነው። በሁለት ነገሮች አርግጠኞች አንድንሆን የክርስቶስ ፍቅር ግድ ብሎናል። ለንደኛው፤ ክርስቶስ ስለ ሁላችን ሞቷል። ፍቅሩና ሞቱ ሊነጣጠሉ አይችሉም። የክርስቶስ ፍቅር አለን፤ ምክንያቱም እርሱ ስለ እኛ ሞቷል። ሁለተኛው ደግሞ፤ በሕይወት ያሉትም ለሞተላቸውና ከሙታን ለተነሣላቸው አንጂ ከእንግዲህ ለራሳቸው እንዳይኖሩ ነው። ይህ መቋቋሙ ነው፤ የዚህ ጉዳይ መደምደሚያ። የክርስቶስ ፍቅር ግድ እያለን፤ በቀድሞው ስፍራዬ መቆም እና ለእርሱ ለለመኖር አልችልም።

ብዙ ጊዜ ለአንድ ንጠላተኛ መመስከር ይከብደናል። ገና እንደበታችንን ሳንከፍት እናፍራለን። ሰደን በመጀመሪያ ለትምህርት ቤቱ ርዕሰ መምህር ለመመስከር ሞክራለሁ። ነገር ግን ልክ ሳየው መናገር አቃተኝ። እንደበቴን መከፈትና ስለ ኢየሱስ ማውራት የማይቻል መለለኝ። የሆነ ሆኖ፤ አንድ ሰው የክርስቶስ ፍቅር ግድ ሲለው፤ ከመመስከር ሌላ ምንም ማድረግ አይችልም። ፍቅሩ ግድ እንዲለን ስለሚያስችለን ጌታ እናመስግን።

መስበክ ብዙ ጊዜ አስቸጋሪ ይመስላል። ረሃብና ሰደት ልናስወግዳቸው የማንችላቸው ነገሮች ናቸው። በአንድ ወቅት ኢየሱስን መስበክ እንዳቆም፤ በሽጉጥ የሚያሰፈራሩን ሰዎች ነበሩ። ነገር ግን ስለ ክርስቶስ ከማልናገር ይልቅ

ቢተኩሱበኝ ይሻለኝ ነበር፤ ፍቅሩ ተሸከሞኛልና። ብዙ ጊዜ ወጣት አማኞች ራሳቸውን ለጌታ እንዲሰጡ ለማሳመን እጥራለሁ። ይህንንም የማድረግው እርሱ ስለ ወደደን ነው። ብዙዎቹ ወንድሞች ወንጌሉን ለመናገር ቁርጠኝነት እንዲኖራቸው ምን ማድረግ እንዳለባቸው ይጠይቃሉ። በእውነት ልክ ጳውሎስ እንዳደረገው - ወይም "ወንጌልን ባልሰበክ ግን ወጥልኝ" እንዳለው (ዳ. 9:16) ሊሰማን ካልቻለ፤ ሰባዚ ባገሥን የተሻለ ነው። ገድ ክላላችሁ በቀር ሰዎች በእናንተ ሰብከት ተፅዕኖ አይፈጠርባቸውም። ወንጌሉን ለንጹህነት በክርስቶስ ፍቅር መታጠብ አለባቸው። ሁሉም ሰባዚዎች እንዲሆኑ አላገባቸው፤ ነገር ግን እያንዳንዱ አማኝ ስለ ጌታ እንዲመሰክር ገድ አላለው። እስኪ ልጠይቃችሁ የክርስቶስን ፍቅር ስለሆኑ ተናግራችሁ ታውቃላችሁ፤ ስለ ፍቅሩ ከመናገር ውጭ ሌላ ማድረግ አስቸኳይነት ድረስ የእግዚአብሔር ፍቅር በውስጥችሁ ሲቃጠል ተሰምቷችሁ ያውቃል፤ ዛሬ ገድ እንዳለን የክርስቶስ ፍቅር ይመላለሳል።

ሦስት - በሌራሰን 3 ያለው የክርስቶስ ፍቅር

ለተግሪዎች ነው

"በዚህም የከገንታ በአብ ልት እንጠራክላለሁ፤ ... ይኸውም በእምነት ክርስቶስ በልባችሁ እንዲያድር ነው። ደግሞ ሥር ሰዋችሁ፤ በፍቅር ታገዳችሁ፤ የክርስቶስ ፍቅር ስፋቱ ርዝመቱ ከፍታውና ጥልቀቱ ምን ያህል እንደ ሆነ ከቅዱሳን ሁሉ ጋር የመገንዘብ ገደልን አገድታችሁ ነው። እስከ እግዚአብሔር መላት ሁሉ ልክ ደርሳችሁ እንድትሞሱ፤ ከመታወቅ በላይ የሆነውን የክርስቶስን ፍቅር ታውቁም ዘንድ ነው" (ዱ. 14:17-19)። እዚህ ጋር የተጠቀሰው "የክርስቶስ ፍቅር" ለተግሪዎች ነው። ጳውሎስ የተማረ ሰው ስለሆነ ሰዋሰዋዊ ሕፃናት ወይም ሊሰዋሰዋዊ ዓረፍተ ነገር ያጥቅጋል ማለት እጅግ ያስተንገራል (ያዳግታል)። ሁሉም ደብዳቤዎቹ እጅግ በላቀ ግሪኮች የተጻፉ ናቸው። የሆነ ሆኖ፤ በሌሊት ሦስት ስለ ክርስቶስ ፍቅር ሲጻፍ፤ ከባድ ሰዋሰዋዊ ግድፈት ፈጽሟል። "ሰፋቱ፤ ርዝመቱ፤ ከፍታው እግ ጥልቀቱ" ካለ በኋላ ቀጥታ "ከቅዱሳን ሁሉ ጋር የመገንዘብ ገደልን አገድታችሁ" ብሎ ያቆማል (በመጀመሪያው ቅጂ፤ "ምን ያህል እንደሆነ" የሚል የለም)። ቀድመው በተነገሩት ቃላትና በሚከተሉት ቃላት መካከል ትይዞ አይታይም። ይህ በአርግጥ የክርስቶስን ፍቅር ሲናጉ ያለውን እውነተኛ ሁኔታ የሚያንጸባርቅ ነው። ጳውሎስ ይህን ነጥብ አስከሚጽፍበት ጊዜ ድረስ፤ በልቡ ያለውን ይህንን ፍቅር እንዴት በቅጡ መግለጽ እንዳለበት አያውቅም ነበር፤ ስለዚህም በመደነቅ "ሰፋቱ፤ ርዝመቱ፤ ከፍታውና ጥልቀቱ" አለ። ለገልጸው አልቻለም። ሆኖም

ለሰዎች የኢየሱስ ክርስቶስን ፍቅር በተሻለ ሰዋሰዋዊ መዋቅር እና ዘዴ ከመጻፍ ይልቅ በዚህ መልኩ ቢጻፍ የተሻለ ግንዛቤን ይሰጣቸዋል። የክርስቶስን ፍቅር ባሰብን ቁጥር፤ ምን ማለት እንዳለበን ማወቅ ያቅተናል፤ በዚያ ሰዓት አካምርላችን ዐቅም ዐልባ ይሆንብናልና። "ማወቅ" ከ"ማግኘት" ጋር ተመሳሳይ ነው። የክርስቶስ ፍቅር ከመታወቅ ያለፈ ነው፤ በተመሳሳይ ሰዓት የሚታወቅም ነው። ዕለት ዕለት ስለ ክርስቶስ ፍቅር ስፋት፤ ርዝመት፤ ከፍታና ጥልቀት ጥቂት እንግልሳን። በእንደ ወቅት፤ እንደ ሰባዚ፤ በውስጡ ያለውን እንደዚህ ዐይነት ልምድ ግራት ቢያሰብም በሚረዳው መልኩ ለመግለጽ አልቻለም። ተግዳሚን ለጸሎት ተማጠነ። እየጸለዩ ስለ፤ እንደ ጥቁር ሰው ያለማድረግ፤ "ውዴ ኢየሱስ" አያለ ይጻፈያል። ያ ሰባዚ ይህን ጸሎት ከእንደ ሰዓት በላይ ይሰማል። የኋላ ጋላ ስንገባው "ዛሬ የምስበከው የለኝም፤ ሆኖም ሰትጸልዩ እንደ ቃል ከመከተላችሁ ለምቻለሁ - "ውዴ ኢየሱስ" የሚል" አላቸው።

የክርስቶስ ፍቅር ገድ ስለገዢ ባናገረውም እንኳ እንወደዋለን። በእምነት ውዳቸን እንደ ሆነ አናውቃለን።

ምዕራፍ 9

የክርስቶስ ልብ

ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ እንድትገኙ የተነሣ የትኛውም መበረታታት፣ ከፍቅር የሆነ መጽናናት፣ የመንፈስ ጥበረት፣ ምሕረትና ርኅራኄ ካላችሁ፣ በአንድ ፍቅር፣ በአንድ መንፈስና በአንድ ዐላማ በመሆን፣ ደስታዬን ፍጹም አድርጋልኝ። ሌሎች ከእናንተ እንደሚሻሉ በትሕትና ቁጠሩ እንጂ፣ በራስ ወዳድነት ምኞት ወይም ከንቁ ውዳሴ ለማግኘት እንዳችሁ አታድርጉ። እያንዳንዳችሁ ሌሎችን የሚጠቅመውንም እንጂ፣ ራሳችሁን የሚጠቅመውን ብቻ አትመልከቱ። በክርስቶስ ሊየሱስ የነበረው ያ አስተሳሰብ፣ በእናንተም ዘንድ ይሁን፤ እርሱ በባሕርይ አምላክ ሆኖ ሳለ፣ ከእግዚአብሔር ጋር መተካከልን ሊለቀው እንደማይገባ አድርጎ አልቆጠረውም፤ ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ፣ በሰውም አምሳል ተገኝቶ፣ ራሱን ባዶ አደረገ፤ ሰው ሆኖ ተገልጦም፣ ራሱን ዝቅ አደረገ፤ እስከ ጭት፣ ያውም በመስቀል ላይ እስከ መሞት ድረስ ታዛዥ ሆነ። ስለዚህ እግዚአብሔር እጅግ ከፍ አደረገው፤ ከሰውም ሁሉ በላይ የሆነውን ስም በጠው፤ ይኸውም በሰማይና በምድር፣ ከምድርም በታች፣ ጉልበት ሁሉ ስለየሱስ ስም ይንበረከክ ዘንድ፣ ምላሰም ሁሉ ስለእግዚአብሔር አብ ክብር፣ ሊየሱስ ክርስቶስ ጌታ እንደ ሆነ ይመሰክር ዘንድ ነው። (ፈል. 2፡11-11)

ባለፉት ጥቂት ላምነታት ይህ የመጽሐፍ ክፍል በጣም በልቤ ውስጥ ነበር። ለነገሩ፣ ይህ ክፍል ከርስቲያኖች ባለበለሰ አርምም ልንመለከተው የሚገባ ክፍል ነው። እስከ ለጥቂት ደቂቃዎች ይህንን የእግዚአብሔር ቃል ምንባብ አብረን እንመልከት።

"ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ እንድትገኙ የተነሣ የትኛውም መበረታታት፣ ከፍቅር የሆነ መጽናናት፣ የመንፈስ ጥበረት፣ ምሕረትና ርኅራኄ ካላችሁ" (ቁ. 1)። በወፍ በረር ቅኝት ቢታይ ከዚህ ቁጥር ብዙ ሐሳብ የምንቀሰም አይመስልም፤ ብዙ ሰዎች ሲያንበቡት ከውስጡ ብዙ እያገኙም። ነገር ግን ይህ ቁጥር የላቀ ትርጉም አለው። ቀጥሎ የሚመጡትን ቁጥሮች በሕይወታችን ለመገንዘብም ይህን መነሻ ቁጥር መረዳት መሠረታዊ ነው። ይህ የክፍሉ መከፈቻ ቃል ለሌሎቹ ቃላት ሁሉ መነሻ "ዐፈር" ሊሆን ይችላል። ዘር በእየር ላይ አይዘራም፤ በዚያ ሥር የሚሰድበት ምንም በታ የለምና። ለዕድገቱ በተመጣጠነ ጥልቀት እና ለምዕራፈ ላይ መዘራት አለበት። ለዚህም ነው ይህ

ቁጥር ለቀጣዮቹ ቁጥሮች እንደ እስፊላጊ ዐፈር የሚያገለግለው። ለቀጣዩ ዕድገት ማዕድናትንና ውሃን ያቀርባል። ለሰዚህ፣ ያለዚህ ቁጥር፣ የዚህን ምዕራፍ ቀሪ ክፍሎች በሕይወታችን ለመተግበር እጅግ በጣም ይከብራል።

“ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ አንድነት የተነሣ” እነዚህ የጳውሎስ ቃላት እጅግ ጠቃሚ ናቸው። ማለት የፈለገው ይህን ነው፤ ከክርስቶስ ጋር ካለን አንድነት የተነሣ የትኛውም መበረታታት ቢሆን አንድ ዐይነት ልብ አንጻሮቻልን ያደርጋል፤ ከክርስቶስ ጋር ካለን አንድነት የተነሣ የትኛውም ከፍቅር የሆነ መጽናናት፣ አንድ ዐይነት ፍቅር ማግኘትን ቀላል ያደርግልናል። ከክርስቶስ ጋር ካለን አንድነት የተነሣ የትኛውም የመንፈስ ጎበዘት፣ የትኛውም ምሕረትና ርኅራኄ ቢሆን፣ አንድ ዐይነት መግባባት እና አንድ ዐይነት አስተሳሰብ ማግኘትን ቀላል ያደርግልናል። በሌላ መልኩ፣ መበረታታት፣ ከፍቅር የሆነ መጽናናት፣ የመንፈስ ጎበዘት፣ ምሕረትና ርኅራኄ ባይኖሩ፣ እንዴት አንድ ዐይነት ሐሳብ፣ አንድ ዐይነት ፍቅር፣ አንድ ዐይነት መግባባት ሊኖር ይችላል? በሌላ አገላለጽ፣ ከክርስቶስ ጋር ካለን አንድነት የተነሣ፣ ቀሬው አንዲሁ ይከተላል ማለት ነው፤ አሊያ፣ አንዳች የሚቻል ነገር አይኖርም።

ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ አንድነት የተነሣ መበረታታት፣ ከፍቅር የሆነ መጽናናት፣ የመንፈስ ጎበዘት፣ ምሕረትና ርኅራኄ አላችሁ? እነዚህ ከሌሊታሁ፣ ቀጥሎ ባለት ቁጥሮች ያሉትን ለመለማመድ መጠበቅ እንዴት ትችላላችሁ? ነገር ግን አንዴ ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ አንድነት የተነሣ መበረታታት፣ ከፍቅር የሆነ መጽናናት፣ የመንፈስ ጎበዘት፣ ምሕረትና ርኅራኄ አላችሁ? አንድ ልብ እና አንድ ፍቅር ሊኖራችሁ እጅግ ቀላል ነው። ከዚህም የተነሣ የጌታችን ደስታ ፍጹም ይሆናል።

ጳውሎስ፣ ይህንን የመጀመሪያ ቁጥር አንደ ምንጭ፣ መሠረት እና “አልሚ” ወይም “ማዕድን” አስቀምጦታል። ይህ የመጀመሪያ ቁጥር (ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ አንድነት የተነሣ የሚለው) ሳይኖር ጳውሎስ በፈልጎብዎት ላሉ ወንድሞች በአንድ ልብ፣ በአንድ ፍቅር እና በአንድ ዐላማ በመሆን ነፋ፣ ከንቁ ውዳሴ ለማግኘት እንዳችሁ አታድርጉ፤ ሌሎች ከላናት አንደሚሻሉ በትሕትና ቁጠሩ፤ ለያንዳንዳችሁ ለሌሎች የሚጠቅመውንም እንጂ፣ ራሳችሁን የሚጠቅመውን ብቻ አትመልከቱ ቢል፣ እንዴት ሊመልሱለት ይችላሉ ነበር? ምናልባት “መምህር፣ እነዚህ የነገርን ነገሮች መልካም መሆናቸውን ብናውቅም፣ ልናደርጋቸው ግን አንችልም። እነዚህን ነገሮች ማድረግ የሚችለው ከክርስቶስ ብቻ ነው። እኛ ደግሞ ገና የክርስቶስ ገደል የለንም፤ የምንኖረው በዚህ ዓለም ነውና። ታዲያ እንዴት እነዚህን ነገሮች ልናሳካ እንችላለን? በእርግጥ የሚወደደውን መውደድ እንችላለን፤ ነገር ግን የማይወደደውን

መውደድ ከባድ ይሆንብናል። እኔ የራሴ ሐሳብ አለኝ፤ ሌላውም ደግሞ የራሱ የሆነ ሐሳብ አለው። ስለዚህ እንዴት አንድ ሐሳብ ሊኖረን ይችላል? በማለት ሊመልሱለት ይችላሉ። ስዚህ ነው ጳውሎስ የፈልጎብዎት ወንድሞች ቀጥሎ ወዳሉት ቁጥሮች እውነታ አንዲገቡ በቁጥር 1 ላይ ምስጢሩን የነገሩባቸው፤ “ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ አንድነት የተነሣ” በማለት። ከዚያ በኋላ ሁሉም ነገር ቀላል ይሆናል። ልማጥነቱ፣ ምግብ መበላት አለበት፤ ጥንካሬ ለማግኘት፣ በቅድሚያ ገደል ማግኘት ያስፈልጋል። ይህን ሐሳብ እንደ ወንድም በሚገባ አስቀምጦታል፤ “ሌሎችን ጥንካሬአቸውን እንዲያወጡት የሚያበረታቱ ሰዎች እሱ፤ እኔ ግን ጥንካሬአቸውን እንዲያስቀምጡት አመክራለሁ”። ሰዎች በመጀመሪያ ያላገኙትን ጥንካሬ እንዴት ጥቅም ላይ ያውሉታል? በዚህ ቁጥር ላይ በትክክል አየተነገረ ያለው ይህ ነው። ጳውሎስ በክርስቶስ ውስጥ አስፈላጊው ገደል ለገዳ፤ ያሳየናል። እ፤ - ከክርስቶስን ይህ ምንኛ ድንቅ ትርጉም ያበል ሐረግ ነው፤ በእርሱ ብቻ ሁሉን ማድረግ እንችላለንና። ከክርስቶስ ውጭ፣ ገጠላተኛ ነን፤ በክርስቶስ ግን የዳንን ነን። ከክርስቶስ ውጭ፣ ተሸናፊዎች ነን፤ በክርስቶስ ግን እሸናፊዎች ነን።

“በአንድ ፍቅር፣ በአንድ መንፈስና በአንድ ዐላማ በመሆን፣ ደስታዬን ፍጹም አደርገዋለሁ” (ቁ. 2)። በመጀመሪያው ቁጥር ከተቀመጠው አቅርቦት የተነሣ፣ የሁሉንኛውን ቁጥር እውነታ መለማመድ እንችላለን። ምክንያቱም በክርስቶስ ይህ የገደል ምንጭ ከመኖሩ የተነሣ በአንድ ሐሳብ መሆን ይቻላል ማለት ነው።

በአንድ ወቅት ቶቶ በተባለ ከተማ አንድን ወንድም፣ በአንድ ልብ ልገህን የምንችልበት አንድ ሐሳብ፣ አንድ ፍቅር ሊኖር ይችላልን? ብዬ ጠየቅሁት። እኔ ሐሳቤን ወደ እርሱ፣ እርሱ ደግሞ ሐሳቤን ወደ እኔ ሐሳብ መቀየሩ አስፈላጊ ነው? ይህ ምናልባት በሁለት ሰዎች መካከል ተፈጻሚነት ያገኘ ይሆናል፤ ነገር ግን ሦስት ሰዎች ቢሆኑት? እንዴት የሁለት ሰዎች ሐሳብ ወደ ሦስተኛው በው ሐሳብ ልለውጥ ይችላል? አንድ ልምድ ወይም ልምድ መቶ ወይም አንድ ሺህ ሰዎች ቢኖሩ፣ እንዴት ይህ ሁሉ ሐሳብ አንድ ሊሆን ይችላል? ሆኖም በጳውሎስ እነጋገር ለሁሉም ወደ አንድ ሐሳብ መምጣት ቀላል ነው። ለሐዋርያው፣ ቁጥር ለምስት እንደሚያሳየው ቀላል ነው፤ “በክርስቶስ እየሰሰ የነበረው ያ አስተሳሰብ፣ በላናትም ዘንድ ይሆን። መፍትሔው የሚገኘው፣ እኔ ከላንት ጋር በልዩነት ያለኝን ሐሳቤን በመተው፣ አሊያም ደግሞ እንተ ከእኔ ጋር በልዩነት ያለህን ሐሳብ በመተው ቀመር ላይ እይደለሁ፤ ደቀክም የክርስቶስን ሐሳብ በመተካት እና ሁሉንኛውንም ከእርሱ ጋር አንድ ሐሳብ እንዲኖረን በማድረግ ላይ ነው። ሁሉም ልብ በክርስቶስ

ሐሳብ ከተያዘ የትኛውንም ያህል ሰው ይኑር ጉዳዩ ሁላችንም እንድ ሐሳብ መያዛችን ላይ ነው። እንድን ነገር ለመጀመር ስንሞክር፤ እናንተም የራሳችሁን ሐሳብ፤ እኔም የራሴን ሐሳብ መያዜ የማይቀር ነው። ስለዚህ፤ ለእኔ ትሸነፋለህ ወይስ እኔ ለእንተ አሸነፋለሁ? እንዳንደች ምናልባት ሲላኛው ሰው መሸነፍ እንዳለበት ያስባሉ። ነገር ግን ይህ የእግዚአብሔር መንገድ አይደለም። የእርሱ መንገድ “በክርስቶስ ሊየሱስ የነበረው ያ አስተሳሰብ፤ በእናንተም ዘንድ ይሁን” ነው።

የሆነ ወንድም ወይም አንተ ከትከከለኛ መንገድ ቢወጡ እና ጌታን ለመታዘዝ እሻፈረኝ ቢሉ ለእግዚአብሔር ምን ዚሳራ አለበት? በአንድ ልብ ስንሆን፤ እዎ እግዚአብሔር አጅግ ደስ ይሰኛል፤ በዚህ ስፍራ ቁጥር 2 ላይ ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ልብ እየወከሰ ነውና። እማኞች ሁሉ በአንድ ሐሳብ ቢሆኑ የጌታ ልብ ፍጹም ደስ ይለዋል። በእርግጥ ብዙ ነገሮች የጌታን ልብ ያሰደሱታል፤ የክርስቲያኖች በአንድ ሐሳብ መሆን ግን ደስታውን ፍጹም ያደርግላታል። ነፍሳትን ለጌታ መማረክ ጌታን ደስ ያሰኘዋል፤ ድል አድራጊ ሕይወትም ጌታን ደስ ያሰኘዋል፤ ነገር ግን የአንድ ሐሳብ መኖር ብቻውን የላቀ ደስታን ይሰጠዋል። እንደዚህ ዐይነት አንድነት ውስጣዊም ውጭዊም ነው። በንግግር ብቻ ሳይሆን በልብም አንድ ስለሆንን እግዚአብሔር በእኛ መሥራት ይችላል።

የአንዳንድ ሰዎች አንድነት ግን ከንግግር ያለፈ አይደለም፤ ምክንያቱም ልባቸው በእውነት አንድ አይደለም። ምንም እንኳን ልባቸው አጅግ የራቀ ቢሆንም፤ ከሌሎች ጋር በአንድ ሐሳብ አለመሆናቸውን በመከድ፤ አንድ አንድ ሆኑ ሊናገሩ ይችላሉ። በዚህ ስፍራ የምንመለከተው አንድነት ግን ይህ አይደለም። “ከክርስቶስ ጋር ካላችሁ አንድነት የተነሣ” በሚለው መሠረት ብቻ የሐሳብ አንድነት ሊኖር ይችላል።

“ሌሎች ከእናንተ እንደሚሻሉ በትሕትና ቁጠሩ እንጂ፤ በራሳችሁ ወዳድነት ምኞት ወይም ከንቁ ውዳሴ ለማግኘት እንዳች አታድርጉ” (ቁ. 3)። ይህም “በክርስቶስ” በሚለው የጳውሎስ ግንዛቤ መሠረት ነው። ለወንጌ ዴጠቅማል በማለት ማለት ምን ማለት ነው? ወገንተኝነት ትጥ መያዝን ያመለክታል። ከጌታ ይልቅ፤ ሌላ ሰው ግባችሁ ይሆናል። ለምሳሌ፤ ሁለት ሰዎች ሲጋጩ፤ የአንዳቸው ወገን እንደ ሆናችሁ ትናገራላችሁ። ነገር ግን ይህ ስሕተት ነው። በጌታ በኩል ብቻ ነው መቆም የምትችሉት፤ ያለበለዚያ ወገንተኛ ትሆናላችሁ።

ከንቁ ውዳሴ ምን ዐይነት ውዳሴ ነው? መጽሐፍ በአንድ ቦታ “ወደር የማይገኝለት ዘለዓለማዊ ክብር”ን በማለት ይናገራል (2ቆሮ. 4፡17)። ክብር (ውዳሴ) ድንቅና ውድ ነገር ነው፤ ስለዚህ ወደ ሥር የጠለቀ እንጂ ላይላይታዊ

አይደለም። እንደዚህ ዐይነት ክብር በእግዚአብሔር ብቻ ነው መታየት የሚችለው። ግልጽና በብዙ ሰዎች የሚታይ ውዳሴ ከንቁ ነው። ሰው ከእንደዚህ ዐይነት ከንቁ ውዳሴ ምን ያገኛል? ከንቁ እና ባዶ ስለሆነ፤ ምኞት ብቻ እንጂ ማንም ምንም እያገኘበትም? አዎ፤ ከዚህ በኋላ ያለማቋረጥ የሚያደርገው መመኘት ብቻ ነው።

አንዳንድ ጊዜ በወንድሞችና አጎቶች መካከል አላዛኝ ጥል ይከለታል። ጥሉ በወገንተኝነት ካልሆነ፤ ብዙ ጊዜ ከንቁ ውዳሴን ከመፈለግ የመነጨ ነው የሚሆነው። እያንዳንዱ ትልቅ መሆን ይፈልጋል፤ ለመሸነፍ የሚፈቅድ የለም። በእርግጥ ትልቅ መሆን መፈለግ አንድን ሰው ትልቅ አያደርገውም፤ ሁልጊዜ አንድ ትልቅ ይኖራል፤ እርሱም እግዚአብሔር ነው።

አንድ ሰው ሲሞገስና ሲወደስ የከበረ ይመስለዋል፤ በእርግጥ እግሮቹ በደመናት ላይ የሚረመዱ ሁሉ ይመስላው ይሆናል። ከሰው የሚመጡ ውዳሴዎች ሁሉ ከንቁ ውዳሴዎች እንጂ ሲላ እንዳልሆኑ ልናስታውስ ይገባል። በአንድ ወቅት አንድ ታዋቂ እንግሊዛዊ ምሁር ታዋቂ ልብ ወለድ ጻፈ። አንድ ቀን በአንድ መስፍን ግብዣ ቀረበለት። በግብዣው ላይ፤ ከመላፍንቱ ቤተ ሰብ አንዲት ሴት መጽሐፉን ከመጠን በላይ እግግሰችለት። ጸሐፊው ተነሥቶ ሴትየዋ መጽሐፉን ለማግኘት ብቁ እንዳልሆነች ነገራት። መግለጻን እሳፋሪ አድርጎ ነው የቆጠረው። ስለዚህ፤ ማነው፤ ሊያወድስን የተገባው? ከጌታችን በቀር፤ ማንም ብቁ አይደለም። በሰው ስንሞገስ፤ ዝቅ ተደርገናል፤ ስለዚህ ለምን እንጓለታለን? ናፍቃታችን በመጨረሻው ቀን ጌታችን “ደግ አድርገሃል፤ አንተ መልካም ታማኝ አገልጋይ” (ሚቴ. 25፡21) ሲል መስማት ከሆነ፤ የሰዎችን ውዳሴ እንቀበልም፤ እንደዚህ ዐይነትን ውዳሴም እንሻውም።

ከንቁ ውዳሴን ከመሻት፤ ከአሉታዊው መቆጠብ ብቻ ሳይሆን፤ እምነታዊውን፤ “ሌሎች ከእናንተ እንደሚሻሉ በትሕትና ቁጠሩ” የሚለውን ማድረግ አለብን። ትሕትና ምንድን ነው? ትሕትና ማለት ለግል የሆነ ምንም ዐይነት ስፍራ አለመያዝ ማለት ነው። ለራሱ ስፍራን የሚይዝ እርሱ ትሕት አይደለም። ሥልጣን ሰላለው የሆነ ነገር እንደሚገባው የሚሟገት እርሱ ትሕት አይደለም። አንድ ሰው በትሕትና ሊናገር ይችላል፤ በልቡ ግን ትሕት ሳይሆን ይችላል። በእንደበት በኩል ሊያልፍ ይችላል፤ ክልብ የመነጨ ግን አይደለም።

ትሕትና ራሱን የሚገልጠው የት ነው? ይህ፤ “ሌሎች ከእናንተ እንደሚሻሉ በትሕትና ቁጠሩ” በሚለው አመለካከት ይገለጻል። ይህም የማያደናግር የትሕትና መለዩ ነው። ሌሎች ከራሱ ይልቅ እንደሚሻሉ መቁጠር እንዴት አስቸጋሪ ነው፤ በአንድ ወቅት ለብዙ ዐሥርት ዓመታት ያገለገለ ጠና

ያል ወንድም አገኘው። ከክርስቲያን ጠባቂነት አስቸጋሪው የትኛው ነው ብሎ አንድ ወንድም ጠየቀው። መልሱ ልልጽበዳስ ጊዜ ሲሆን ከአገሩ አንድሚሸሉ በትሕትና ቆጠሩ። የሚለው ነበር። አምላክህን ትሕትና እድገ አስቸጋሪ ነው። የመላእክት አለቃውን ለሲረር ወደ ሰይጣንነት የቀየረው የማ ገጠላት ሆነና? ትዕቢት አይደለም? እኛን ከከበረው ጋር ሊጠተካከል ሲረዳግ ነው የወደቀው። ሰው ገጠላትና አንዳሁን ያደረገው የማን ዓይነት ገጠላት ነው? ትዕቢት አልነበረም? አዳም ልክ እንደ አግቢአብሐር ከቀውጥና ድኑን ለማወቅ ከመፈለጉ የተነሣ ከተከለከለው ፍሬ በላይ በሚያሳዩት ሁኔታዎ ወደቀ። ትሕትና በእውነት ለማሳካት የሚያስችግር ከክርስቲያን ጠባቂ ስለሆነ በምድር ላይ በሙሉት ትሕትናን የተሳበሰው ሰው ላይኖር ይችላል። ቸሎታ ያላቸውንና ሌሊ ትብ ሰዎችን ማግኘት አገልግሎት በእውነት ትሕት የሆነ ሰው ግን የት ይሆን የምናገኘው?

ለላው ሰው ከእኛ ይልቅ የተሻለ አንድሆነ የምንቆጥረው አንድነት ነው። አንድ ለማን ይሆን በሚገባ ገልጾታል። "እርግጠኛ ሰው በፊል ውስጥ አመለካከታለሁ፤ አዲሱን ሰው ደግሞ በሌላኛው ሰው ውስጥ አመለካከታለሁ።" በእውነት ሕይወታችንን ተመልከተን አንድነት ጥሩ ያልሆነ ነገር አገልግሎት በገንዘብና ቀጥሎም ሌላውን ሰው ተመልከተን አንድነት የአገልግሎት ጸጋ እንደ ለወጠው በገረጻ ልላውን ሰው ከእኛ ይልቅ እንደ ተሻለ ከመቆጠር ስለ ምንም ማድረግ አገልግሎት በሮሜ ያሉ ለማንኛው ከእውሉ ለርዳታ ማግኘት አለባቸው፤ ሆኖም እውሉን በየጊዜው እምነታቸው በዓለም ሁሉ ስለ ተሸግ አርዳታቸውን ይፈልግ ነበር (ሮሜ 11:8ን ይመለከታል)። ለእነዚህ የተሻሉ ለያደረገ ባለበት ሰዓት በመካከላቸው በተገለጠ አዲስ የአግቢአብሐር ሥራ ሊጸናና ይጠብቅ ነበር (ዮሐንስ 13:5 ቀጣይ)።

በሚከተለው ነገር (ሐሳብ) ላይ ከአንዲት ሚስቶች ጋር ጭውውት አደረገን። ጌታ ከላማች ብዙ ይወብቃል ወይስ ለማንኛው ጭውውት ከጌታ ብዙ የሚጠብቁት? እኔ ጌታ የበልጠ ልፈልግ አንድሚችል አልብ ነበር። እኛ ብዙ ጉድለት ያለብን ሆነን በአብዛኛው ከሰዎች ብዙ የምንፈልግና እኛን ተስፋ የምናደርግ ከሆነ በእርግጠኝነት፤ ፍጹም የሆነው ጌታ ከእኛ ይበልጥ ብዙ አንድሚፈልግና ተስፋ አንድሚደርግ ነበር የግስጥው አስኪገጥሞ ድረስ የእኔን አስተሳሰብ ተቃወመች። ምክንያቱን ጠየቅን። እኛ ገልጽ የሆነውን የሰዎችን ወደቀት እንመለከታለን። ጌታ ግን ሰውን ደላዊቱን ይመለከታል። ይህ ከጥልቅ የሕይወት ተሞክሮ እንደተገኘ አምናለሁ። ከዚህ በኋላ ያሰኝኝ ምን ያህል እውነት እንደ ሆነ ተምልላለሁና። እኛ የምናገኘው አንድ ሰው አንድ፤ ሁለቱ ወይም ብዙ ጊዜ መውደቁን ነው ነገር ግን

የሚያየው አንድ ሰው አንድ፤ ሁለቱ፤ ምናልባትም መቶ ጊዜዎች አንኳ በሰውር ማሸነፍን ነው። እናንተ ራሳችሁ እምስት ጊዜ ተፈትናችሁ እምስቶንም ጊዜ ወድቃችሁ ሊሆን ይችላል፤ ይልቁንም ሌላው ሰው ሦስት ጊዜ ብቻ ተፈትኖ አንድ ወድቆ ሊሆን ይችላል። እናንተ ራሳችሁ ያልተለማመዳችኋቸውን ልታዩባቸው የማትችላቸውን ብዙ ድሎች ተቀዳጅቶ ሊሆን ይችላል። እናንተ ራሥሮ ውጊያ አካሄዳችሁ እንደ ሰትወድቁ፤ እርሱ መቶ ውጊያዎችን አካሄዶ ሁለት ጊዜ ብቻ ሊወድቅ ይችላል። ይህን መረዳት ችለን በሆን ኖሮ ሌሎች ከእኛ አንድ ተሻሉ ወደ መቆጠር እናከትባል ነበር።

"እምነትን ላችሁ ሌሎችን የሚጠቀመውንም እንጂ፤ ራሳችሁን የሚጠቀመውን ብቻ አትመልከቱ" (ቁ. 4)። ይህን መተግበር ቀላል ነገር አይደለም። በክርስቶስ ለጋጠመኝ የጤና መታወክ ምክንያት፤ በሌሎች ጉዳይ ላይ በሚገባ ትኩረት ማድረግ አልቻልኩም ነበር። ብዙ ጊዜ የራሳችን ጉዳይ ለመከወን ጊዜም ሆነ ዐትም ላይኖረን ይችላል፤ ስለዚህ አንዴት የሌሎች ሰዎች ጉዳይ ግድ ሊሰጥ ይችላል፤ የሌሎችን ጉዳይ መመልከት በትከክል ራሱን የመከድ ሕይወት ነው። በአንድ ወቅት ቻይና ውስጥ አንድ የወንጌል ሥርዐት ላይ አንዲት ሚስቶች አገኘው። ህደስን ቴይለር (Hudson Taylor) በአካል አይታው ታወቅ እንደ ሆነና ስለ ልዩ ባሕርይው ምን ታወቅ እንደ ሆነ ጠየቅን። አስከምታውቀው ድረስ፤ የዚያ ሰው አንድ ልዩ ባሕርይ በየገናኛው ጊዜ ማንም ሊገኝው ሲመጣ፤ ከዚያ ሰው ጉዳይ ሌላ ምንም ዓይነት ጠቃሚ ጉዳይ የለው ነበር የሚመስለው። በትከክል በየቀኑ ብዙ ሰዎችን ያናገራል፤ ብዙ ደብዳቤም ይጽፋል። ልክ፤ አሁንም የሌሎችን ጉዳይ ብቻ መከታተል ያለበት ሆኖ ነው የሚታየው። በእውነት ይህ ራሱን መከድ ነው። ጌታችን በሌሎች ጉዳይ ልክ እኛ እንደሆነው ግድ የለብና ቸልተኛ በሆን ኖር፤ የት እንሆን ነበር ሃል፤ አኔስ የት እሆን ነበር ሃል፤ ጌታ በእርግጥ ስለ ሌሎች ጉዳይ ብቻ ግድ ይለባል፤ ገጠላት ስለ ሠራን አልሞተልንም? ስለዚህ ስለ ሌሎች ጉዳይ ለመቆም ከዚህ ጥልቅ ምሳሌ ትምህርት እንውሰድ።

"የክርስቶስ አያሱስ የነበረው ያ አስተሳሰብ በእናንተም ዘንድ ይሁን" (ቁ. 5)። ይህ ቃል በትከክል የቀደመት አራት ቀጥሮች ማስረጃ ነው። የክርስቶስ ልብ (አስተሳሰብ) ካለን ሁሉም ነገር መልክ ይይዛል፤ ምንም ነገር አስቸጋሪ አይሆንብንም። ነገር ግን የክርስቶስ አስተሳሰብ ምንድን ነው? እውሉን ከፍተኛ እስከ ፍጹም ድረስ ባሉት ቀጥሮች ላይ ዐይዞኛ ፍቺ ይሰጣል።

"እርሱ በባሕርይ እምላክ ሆኖ ሳለ፤ ከአግቢአብሐር ጋር መተካከልን ሊቀው እንደማይገባ አድርጎ አልቆጠረውም፤ ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ፤ በሰውም እምላክ ተገኝቶ፤ ራሱን ባዶ አደረገ" (ቁ. 6-7)። የክርስቶስ ሥልጣን

- በትክክልና በእግባቡ የራሱ የሆነው ነገር - በባሕርይው እምላክ እና ከእግዚአብሔር ጋር አኩል የነበረ መሆኑ ነው። "ነገር ግን የባሪያን መልክ ይዞ በሰውም እምላል ተገኝቶ፤ ራሱን ባዶ አደረገ። ስለዚህ፤ የክርስቶስ አስተሳሰብ ማለት እርሱ ያደረገውን ማድረግ ነው - ሕጋዊ መብትን ማጣት። ምናልባት ሌሎች አንዴት ሊይዙአቸው እንደሚገባ እያስባችሁ ይሆናል። ነገር ግን ክርስቶስ በትክክል የእርሱ የሆነውን የሙጥኝ አላለም። ከእግዚአብሔር ጋር መተካከልን ሊሰቀው እንደማይገባ እድርጎ ያለመቆጠር፤ በምትኩ ራሱን ባዶ የማድረግና የባሪያን መልክ የመያዝ አመለካከትን ነበር የያዘው። ይህ ነው የክርስቶስ ልብ (አስተሳሰብ)።

ምን ያህል ሕጋዊ መብቶቻችንን መጭጭ አድርገን የምንይዝ እንሆን? ጌታችን ይህንን እንደሚከተለው ተመልከቶታል፡- "የአሕዛብ ገርዎች በሕዝባቸው ላይ ጌቶች እንደሚሆኑ፤ ባለ ሥልጣናቸውም በንደል እንደሚገዟቸው ታውቃላችሁ፤ በእናንተ መካከል ግን እንዲህ መሆን የለበትም" (ማቴ. 20፥25፤ 26)። በተጨማሪ፤ ከማቴዎስ 5-7 ያለው የኢየሱስ ትምህርት በሁለት አጭርና ግልጽ ትእዛዛት (ዐረፍተ ነገሮች) ሊጠቃለል ይችላል፡- ሕጋዊ መብታችሁን ተወ፤ እና፤ ግዴታችሁ ያልሆነውን በደስታ ፈጽሙ። ሌሎች፤ ዐይን ስለ ዐይን፤ ፐርስ ስለ ፐርስ ሊመልሱ ይችላሉ፤ ጌታ ግን ለሚያሳድዷችሁም ጸልዩ ብሏል። የሚገባችሁን ተወና የማይገባችሁን ያዙ - ሕግና ነቢያት ሁሉ በዚህ ተጠቃልለዋልና። በሴትም ይሁን በውጭ፤ የትኛውም ክርስቲያን ስለ መብቱ ሊሟገት አይገባም። ጌታችን አብ ሊልከው እንደሚገባና እንደማይገባ በእግዚአብሔር አካላት መካከል ከርከር አቅርቦ ቢሆን ኖሮ፤ አብ ሊልከው ይችል ነበር? በአንድ በኩል ኢየሱስ "እኔና አብ አንድ ነን" (ዮሐ. 10፥30)፤ በሌላ መልኩ "አብ ከእኔ ስለሚበልጥ" (ዮሐ. 14፥28) ብሏልና። በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ መካከል የሥልጣን ክፍፍል አለ? ፈጽሞ የለም። ስለዚህም ታላቅነትና ታናሽነት ማን ከማን ተወለደ የሚለውን አመልካች ሳይሆን፤ በፊቃድ ወይም በፍላጎት ወይም በደስታ ራሱን ዝቅ ማድረግን አመልካች ነው። አብ ወልድን፤ ወልድ ደግሞ መንፈስ ቅዱስን ላከ። እንዲህ ዐይነት የላቀ ትሕትና በአብ፤ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ መካከል ይገኛል።

"የባሪያን መልክ ይዞ" የሚለው የጌታችንን ትሕትና የሚናገር ሐረግ ነው፤ "በሰውም እምላል" የሚለው ደግሞ ጌታ ኢየሱስ ለራሱ የወሰደውን ሰዋዊ ገደብ አስረጂ ሐረግ ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ጋር በንጽጽር ሊቀርብ፤ የባሪያ መልክ ከእምላክ እምላል ጋር በንጽጽር ቀርቧል። እምላክ በጊዜና በበታ፤ በምግብና በዕረፍት የተገደበ አይደለም። የእምላክ እምላል እጅግ

የከበረ ነው፤ የባሪያ መልክ ደግሞ እጅግ ዝቅ ያለ ነው። ስለዚህም ራሱን ዝቅ ለማድረግና በገደብ ውስጥ ለመኖር በመፍቀዱ በዚህ የክርስቶስ ልብ ተገልጿል።

"ሰው ሆኖ ተገልጦም፤ ራሱን ዝቅ አደረገ፤ አስከ ሞት፤ ያውም በመስቀል ላይ አስከ መሞት ድረስ ታዛዥ ሆነ" (ቁ. 8)። የክርስቶስ ትሕትና ታላቅን በመታዘዙ ሳይሆን፤ እኩያውን በመታዘዙ መሆኑ በእትኩሮት ተገልጿል። መታዘዙ ከልብ ነበር፤ አስከ መስቀል ሞትም ድረስ ዘልቋል።

እኛ ክርስቲያኖች እርስ በርሳችን አብዝተን ልንዋደድና እርስ በርሳችን በሰላም ልንኖር ይገባል። ከቀጥር 6-8 የተገለጸው በትክክል የመስቀሉ መንገድ ነው። ራሱን መካድ፤ ሕጋዊ መብትን መተው፤ በእኩዮቹ (በእኩዮቹ) መካከል ራሱን (ራሷን) ዝቅ ማድረግ ያልተለማመደ (ያልተለማመደች) የትኛውም (የትኛዋም) ወንድም (አጎት) በዚህ በመስቀሉ መንገድ መጭም ተገዛ (ተገዛ) እያውቅም (አታውቅም)። በአንድ ወቅት እንዲት ሚሲዮናዊት እንድ ጠቃሚ አስተያየት ሰጠች። እንድ ወንድም ሰዎች ሁልጊዜ ጠባቡን የመስቀሉን መንገድ እንዲከተሉ አጥብቆ ሲያበረታታ እየዋሰሁ፤ እርሱ ራሱ ግን ገና በበፋ እንኳ እንዳላለፈ አስተዋልኩ አስቸ፤ አውነት ነው ራሳችንን አስካልካድን ድረስ፤ ወደ መስቀሉ መንገድ ገና አልገባንም። በመስቀሉ መንገድ ለመጓዝ ምንም ያህል ብንወድ፤ ይህ ራሳችንን በመከዳችንና በየዕለቱ በመሞታችን ላይ የተመሠረተ መሆኑን መረዳት አልቻልንም።

እንዲት አጎት እርሷ ባለችበት ጉባዔ ውስጥ ንቁ ተሳታፊ የሆነ አንድ ዶክተር አገኘች። ይህ የተማረ ሰው የእግዚአብሔር ቃል ዕውቀት ያለውና አሳምኖ የሚሰብክ ነው። ሆኖም አንድ ቀን "ጌታዬ፤ በጣም ጥሩ ትሰብክለሁ፤ ነገር ግን አረማመድህ ስሑት ነው" በማለት ይህች አጎት ነገረችው። ዶክተሩም፤ "የመስቀሉን መንገድ ነው የምሰብከው፤ ሁላችንም ራሳችንን መካድና መስቀሉን መሸከም ስላለብን ነው" አላት። "ትክክል ነው፤ ነገር ግን እንተ ራሱ እንዳልሞትክ አስተውላለሁ" አለችው። ዶክተሩም ምን ማድረግ እንዳለበት በትሕትና ጠየቃት፤ ይህች አጎትም በእግዚአብሔር ቃል መሠረት በግልጽ አወራችው። ከተወሰነ ጊዜ በኋላ፤ ለዚች አጎት እንድ ደብዳቤ ጻፈ፤ በደብዳቤውም፤ "እንቺ ከሄድሽ በኋላ፤ እግዚአብሔርን መስቀሉ ምን ማለት እንደ ነበር፤ የመስቀሉ መንገድ ምን ማለት እንደ ነበር፤ ራሱን መካድ ምን ማለት እንደ ሆነ እንኳ እንደማላውቅ ነገርኩት። ነገር ግን፤ ጌታ ሆይ ስለ ቸልተኝነቴ፤ ራሴን በፊትህ አቀርባለሁ፤ ደግሞም ራሴን መካድ አንድችል እንድትረዳኝ አጠይቃለሁ አልኩት። ከዚያም፤ ትግሉ ጀመረ። ሚስቴ ትቃወመኝ ጀመር።

ራሷን መቆጣጠር ሲያቅተች ራሱን ካድ፣ ለእንደዚህ ዓይነት ነገሮች መቼት የሚል ደምፅ ሰማሁ። ከዚህ በፊት መቼ ወይም የት ወይም እንዴት መመገብ እንዳለብኝ በትክክል ሳላውቅ፣ ስለ መስቀሉ፣ ራሱን ስለ መከድ እና ስለ መመገብ አባባክ ነበር። በሕይወቴ እንዴት እንደምገልጸው ባውቅም አሁን ስለ ርዕሰ ጉዳዩ በምናገርበት ጊዜ ሁሉ ብዙዎች ይቃወሙ ናልና። የሕክምና ሥራዬ እገሌ ተገድቷል። አሁን በየዕለቱ ለሚያጋጥሙኝ አዳዲስ ነገሮች መመገብ እንዳለብኝ ይቃወሙ።”

ብዙዎች ራሳቸውንም መከድ እንዳለባቸው አውነቱን ያውቃሉ። ነገር ግን የታል የሚሞቱትን ልክ ይህ ዶክተር እንዳይረገው በየዕለቱ ለሚያጋጥሙ አቸው አዳዲስ ነገሮች መመገብ አለባቸው። በየዕለቱ ለሚያጋጥሙ ሰዎች መመገብ አለብን። ከከርብብ ጋር ካለን እንድት የተነሣ “በእንደ ፍቅር፣ በእንደ መንፈስና በእንደ ዓላማ በመሆን” የጌታችንን ልብ በደስታ መመገብ እንችላለን። እንደ አግቢአቢሔር ይርዳን።

አግዚአብሔር ለምን ራሱን የአዳም አምላክ ብሎ አልጠራም? አዳም ንጢላት እንደ ሠራ ሁሉ አብርሃምም ንጢላት እንደ ሠራ አናውቃለን። ስለዚህ ለምን ራሱን የአዳም አምላክ ብሎ አልጠራም? ለምንስ የአቤል አምላክ ብሎ አልጠራም? ለምን ራሱን የአዳም ዘር ብሎ አልጠራም? ለምን ራሱን የአብርሃም፣ የይሁዳ፣ የያዕቆብ አምላክ ብሎ ጠራ? ለምን ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋው ወራት በአዲስ ዚዳን ውስጥ የአብርሃምን ዘር ይዞ እንደ ተወለደ ተረበ? ከሰው ሁሉ መካከል አግዚአብሔር ራሱን የእነዚህ ሦስት ልዩ ሰዎች አምላክ ብሎ ለምን ጠራ? የእነዚህ ሦስት ሰዎች ሌሎች ሰዎች ልዩነት የት ነው የሚያርፈው? ... አግዚአብሔር ከእነዚህ ሦስት ሰዎች ጋር ቃል ዚዳን በመግባት ሳይወሰን በዓለም ላይ ሦስት ዐይነት ሰዎችን እንዲወክሉ መርጦአቸዋል። ...

... መጽሐፍ ቅዱስ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ትኩረቱን በአንድና አንድ ንጢላት ላይ ያሳርፋል። አንድ ሰው በዚህ አንድ ንጢላት ላይ ካለው አመለካከት የተነሣ ወይ የዘላለም ሕይወትን ያገኛል ወይም ይጠፋል። በአግዚአብሔርም ፊት የመቆሙ ዕጣ ለዚህ ንጢላቱ ባገኘው መፍትሔ ላይ ይመሠረታል። መጽሐፍ ቅዱስ በሌሎች አልፎ ንጢላቶች ላይ ትኩረቱን አላደረገም። በሕይወታችሁ ያሉ እኒያ አልፍ ንጢላቶች መፍትሔ በያገኙም እንኳ፣ ለዚህ ብቸኛ ንጢላት መፍትሔ ካልተገኘ፣ አሁንም ድረስ ንጢላተኛ እንደ ሆናችሁ ናችሁ። ቃዲያ ይህ ንጢላት ምንድን ነው? በሰውና በአግዚአብሔር መካከል ያለ አለመስማማት ነው። ይህም ሰው ከአግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ኅብረት ማጣቱ ነው። ...

... ራሳችንን በተመለከትን ቁጥር፣ ሰላማችንን እናጣለን። የሰው ዐይኖች የተሠሩት ወደ ውጭ እንዲመለከቱ ነው፤ ወደ ውስጥ እንዲመለከቱ አይደለም። መጨነቅ የእኛ ድርሻ አይደለም። ዐይኖቻችን በጌታ ላይ ትኩረት ማድረግ አለባቸው። ... ራሳችንን ለማየት ዘር ካልን፣ ልክ ማምራብስቴ ሽባ አግሮቹን በያይ እንደሚሆነው እንሆናለን። ከዳንን በኋላ፣ አዲስ ሕይወት ተቀብለናል፤ መንፈስ ቅዱስም በእኛ ያድራል። አዲስ ፍጥረት ነን። የሆነ ሆኖ፣ ከአዳም የመጣው ማንነት መቼም አይለወጥም። ከዚህ አካል አስካልተለየን ድረስ፣ አግሮቻችን ገና ሽባዎች ናቸው። ወደ ራሳችን ለመመልከት ወደ ኋላ እንመለስ፤ ይልቁኑ አግዚአብሔር በፊታችን ባለው ዝቅርታ ላይ የዘጋጀልንን የተትረፈረፈ ጸጋ መመልከትን እንቀጥል፤ ያኔ ልባችን ይረካል።